

UNIUNEA EUROPEANĂ

PARLAMENTUL EUROPEAN

CONSILIUL

Bruxelles, 26 ianuarie 2010
(OR. en)

2009/0056 (COD)

PE-CONS 3683/09

CODIF 135
AUDIO 52
TELECOM 243
CONSOM 215
PI 120
CODEC 1300

ACTE LEGISLATIVE ȘI ALTE INSTRUMENTE

Obiectul: DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale) (versiune codificată)

DIRECTIVA .../.../UE
A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din

privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege
sau acte administrative în cadrul statelor membre
cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale
(Directiva serviciilor mass-media audiovizuale)
(versiune codificată)

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 53 alineatul (1) și articolul 62,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară¹,

¹ Poziția Parlamentului European din 20 octombrie 2009 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din

întrucât:

- (1) Directiva 89/552/CEE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (Directiva privind serviciile mass-media audiovizuale)¹ a fost modificată în mod substanțial de mai multe ori². Din motive de claritate și de eficiență, ar trebui să se codifice respectiva directivă.
- (2) Serviciile mass-media audiovizuale prestate transfrontalier realizate prin intermediul diferitelor tehnologii sunt un mijloc de atingere a obiectivelor Uniunii. Sunt necesare anumite măsuri care să permită și să asigure tranziția de la piețele naționale la o piață comună de producție de programe și de distribuție a acestora și să garanteze condiții de concurență loială, fără a aduce atingere rolului de interes public jucat de serviciile mass-media audiovizuale.

¹ JO L 298, 17.10.1989, p. 23. Titlul original al actului a fost „Directiva 89/552/CEE a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune”.

² A se vedea anexa I partea A.

- (3) Consiliul Europei a adoptat Convenția europeană privind televiziunea transfrontalieră.
- (4) Luând în considerare noile tehnologii în domeniul transmisiei serviciilor mass-media audiovizuale, cadrul normativ cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a transmisiilor de televiziune ar trebui să țină cont de impactul schimbărilor structurale, de răspândirea tehnologiilor informației și comunicării (TIC) și de evoluțiile tehnologice în domeniul modelelor de afaceri, în special finanțarea difuzării de programe comerciale și ar trebui să asigure atât condiții optime de competitivitate și securitate juridică pentru tehnologiile informaționale și industriile și serviciile mass-media europene, cât și respectarea diversității culturale și lingvistice.
- (5) Serviciile mass-media audiovizuale sunt în egală măsură servicii culturale și servicii economice. Importanța lor crescândă pentru societăți, pentru democrație – în special prin asigurarea libertății de informare, a diversității de opinie și a pluralismului în mass-media – pentru educație și cultură justifică aplicarea unor norme specifice pentru aceste servicii.

- (6) Articolul 167 alineatul (4) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene impune Uniunii să ia în considerare aspectele culturale în cadrul acțiunilor desfășurate în temeiul altor dispoziții ale respectivului tratat, în special în vederea respectării și promovării diversității culturilor sale.
- (7) În rezoluțiile sale din 1 decembrie 2005¹ și 4 aprilie 2006² privind Runda Doha și Conferințele ministeriale OMC, Parlamentul European a solicitat excluderea serviciilor publice de bază, precum serviciile audiovizuale, din cadrul planului de liberalizare care face obiectul negocierilor în cadrul Acordului General privind comerțul cu servicii (GATS). În rezoluția sa din 27 aprilie 2006³, Parlamentul European a sprijinit Convenția UNESCO privind protecția și promovarea diversității expresiilor culturale, care prevede, în special, că „activitățile, bunurile și serviciile culturale sunt atât de natură economică, cât și culturală, întrucât transmit identități, valori și sensuri, și, prin urmare, nu trebuie tratate ca având doar valoare comercială”. Decizia 2006/515/CE a Consiliului din 18 mai 2006 privind încheierea Convenției pentru protecția și promovarea diversității expresiilor culturale⁴ a aprobat Convenția UNESCO în numele Comunității. Convenția a intrat în vigoare la 18 martie 2007. Prezenta directivă respectă principiile convenției menționate.

¹ JO C 285 E, 22.11.2006, p. 126.

² JO C 293 E, 2.12.2006, p. 155.

³ JO C 296 E, 6.12.2006, p. 104.

⁴ JO L 201, 25.7.2006, p. 15.

- (8) Este esențial pentru statele membre să asigure prevenirea oricărui act care s-ar putea dovedi potrivit liberei circulații a programelor de televiziune și liberului comerț cu programe de televiziune sau care ar putea promova crearea de poziții dominante care să creeze restricții impuse pluralismului și libertății informației televizate, precum și întregului sector informațional.
- (9) Prezenta directivă nu aduce atingere actelor de armonizare a legislației prezente și viitoare a Uniunii, scopul său specific fiind satisfacerea cerințelor obligatorii privind protecția consumatorilor, corectitudinea tranzacțiilor comerciale și concurența loială.
- (10) Serviciile mass-media audiovizuale tradiționale – precum televiziunea – și serviciile mass-media audiovizuale la cerere nou apărute oferă importante oportunități de ocupare a forței de muncă în Uniune, în special în cadrul întreprinderilor mici și mijlocii, și stimulează creșterea economică și investițiile. Având în vedere importanța unui mediu concurențial echitabil și a unei piețe europene veritabile a serviciilor mass-media audiovizuale, ar trebui respectate principiile de bază ale pieței comune, precum libera concurență și tratamentul echitabil, pentru asigurarea transparenței și previzibilității pe piețele serviciilor mass-media audiovizuale și pentru a reduce barierele la intrarea pe piață.

- (11) Pentru a evita denaturarea concurenței, este necesar să fie îmbunătățită securitatea juridică, să fie sprijinită finalizarea pieței interne și să fie facilitată apariția unei zone unice de informare, astfel încât cel puțin un set minim de norme coordonate să se aplice tuturor serviciilor mass-media audiovizuale, atât transmisiilor de televiziune (adică serviciilor mass-media audiovizuale liniare), cât și serviciilor mass-media audiovizuale la cerere (adică serviciilor mass-media audiovizuale neliniare).
- (12) La 15 decembrie 2003, Comisia a adoptat o comunicare privind viitorul politicii europene normative în domeniul audiovizualului, în cadrul căreia se subliniază faptul că politica normativă în respectivul domeniu trebuie să garanteze anumite interese publice, printre care diversitatea culturală, dreptul la informare, importanța pluralismului în mass-media, protecția minorilor și protecția consumatorilor, precum și creșterea nivelului de sensibilizare a opiniei publice și de educație în domeniul mass-media, atât în prezent, cât și în viitor.
- (13) Rezoluția Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre, reuniți în cadrul Consiliului la 25 ianuarie 1999 privind difuzarea de programe publice¹, a reafirmat faptul că îndeplinirea misiunii de difuzare a programelor publice impune ca aceasta să beneficieze în continuare de progresul tehnologic. Coexistența furnizorilor privați și publici de servicii mass-media audiovizuale este o trăsătură care distinge piața europeană a audiovizualului.

¹ JO C 30, 5.2.1999, p. 1.

- (14) Comisia a adoptat inițiativa „i2010: Societatea informațională europeană” pentru a sprijini dezvoltarea și ocuparea forței de muncă în societatea informațională și în industriile mass-media. Aceasta este o strategie completă destinată să încurajeze producerea de conținut european, dezvoltarea economiei digitale și asimilarea TIC, pe fondul convergenței dintre serviciile societății informaționale, serviciile mass-media, rețele și dispozitive, prin modernizarea și desfășurarea tuturor instrumentelor prevăzute de politicile UE: instrumente normative, cercetare și parteneriate cu industria corespunzătoare. Comisia s-a angajat să creeze un cadru coerent pe piața internă pentru serviciile societății informaționale și serviciile mass-media prin modernizarea cadrului juridic pentru serviciile audiovizuale. Obiectivul inițiativei i2010 va fi realizat, în principiu, prin permiterea dezvoltării ramurilor de activitate corespunzătoare, reglementând numai ceea ce este necesar, precum și prin susținerea dezvoltării întreprinderilor mici nou-create, care constituie sursa de capital și de locuri de muncă pe viitor, permițându-le să se dezvolte, să inoveze și să creeze locuri de muncă pe o piață liberă.

- (15) La 4 septembrie 2003¹, 22 aprilie 2004² și 6 septembrie 2005³, Parlamentul European a adoptat rezoluții care au sprijinit, în principiu, abordarea generală de instituire a unor norme de bază pentru toate serviciile mass-media audiovizuale și a unor norme suplimentare pentru transmisiile de televiziune.
- (16) Prezenta directivă îmbunătățește respectarea drepturilor fundamentale și se aliază pe deplin principiilor recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene⁴, în special la articolul 11 din aceasta. În acest sens, prezenta directivă nu ar trebui să împiedice în niciun fel statele membre să aplice propriile norme constituționale în domeniul libertății presei și al libertății de exprimare prin intermediul mass-media.

¹ Rezoluția Parlamentului European privind Televiziunea fără frontiere (JO C 76 E, 25.3.2004, p. 453).

² Rezoluția Parlamentului European privind riscurile de încălcare a libertății de exprimare și de informare, în Uniunea Europeană și, în special, în Italia [articolul 11 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale] (JO C 104 E, 30.4.2004, p. 1026).

³ Rezoluția Parlamentului European privind aplicarea articolelor 4 și 5 din Directiva 89/552/CEE („Televiziune fără frontiere”), modificată prin Directiva 97/36/CE, pentru perioada 2001-2002 (JO C 193 E, 17.8.2006, p. 117).

⁴ JO C 364, 18.12.2000, p. 1.

- (17) Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze obligațiile ce revin statelor membre în aplicarea Directivei 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice și norme privind serviciile societății informaționale¹. În consecință, proiectele de măsuri naționale aplicabile serviciilor mass-media audiovizuale la cerere care sunt de natură mai strictă sau mai detaliate decât cele care sunt necesare pentru simpla transpunere a Directivei 2007/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2007 de modificare a Directivei 89/552/CEE a Consiliului privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune² ar trebui să facă obiectul obligațiilor procedurale instituite în temeiul articolului 8 din Directiva 98/34/CE.
- (18) Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (directivă-cadru)³ nu aduce atingere, în conformitate cu articolul 1 alineatul (3) din directiva respectivă, măsurilor luate la nivelul Uniunii sau la nivel național care urmăresc obiective de interes general, în special în ceea ce privește reglementarea conținutului și politica audiovizuală.

¹ JO L 204, 21.7.1998, p. 37.

² JO L 332, 18.12.2007, p. 27.

³ JO L 108, 24.4.2002, p. 33.

- (19) Prezenta directivă nu afectează responsabilitatea care revine statelor membre și autorităților acestora cu privire la organizarea – incluzând sistemele de acordare a licențelor de emisie, de autorizare administrativă și impozitare – finanțarea și conținutul programelor. Prin urmare, nu se aduce atingere independenței evoluției culturale a statelor membre și păstrării diversității culturale în cadrul Uniunii.
- (20) Nicio dispoziție a prezentei directive nu ar trebui să oblige sau să încurajeze statele membre să impună noi sisteme de acordare de licențe sau autorizări administrative pentru vreun tip de servicii mass-media audiovizuale.

- (21) În sensul prezentei directive, definiția unui serviciu media audiovizual ar trebui să acopere numai serviciile mass-media audiovizuale, transmisii de televiziune sau servicii la cerere, care sunt mijloace de informare în masă, adică serviciile care sunt destinate a fi recepționate de către o proporție semnificativă din publicul larg și care pot avea un impact clar asupra acestuia. Domeniul său de aplicare ar trebui să se limiteze la servicii în sensul definit prin Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și ar trebui, prin urmare, să acopere orice formă de activitate economică, inclusiv activitățile întreprinderilor prestatoare de servicii publice, însă nu ar trebui să acopere activitățile care nu sunt, în esență, economice și care nu sunt în concurență cu difuzarea programelor de televiziune, cum ar fi site-urile private și serviciile constând în furnizarea sau distribuția de conținut audiovizual generat de utilizatori privați în scopul punerii în comun și al schimbului în cadrul comunităților de interes.

- (22) În sensul prezentei directive, definiția unui serviciu mass-media audiovizual ar trebui să acopere rolul mass-media de informare, divertisment și educare a publicului larg și ar trebui să includă comunicațiile comerciale audiovizuale, însă ar trebui să excludă orice formă de corespondență privată, precum e-mail-urile expediate unui număr limitat de destinatari. Această definiție ar trebui să excludă, de asemenea, toate serviciile al căror scop principal nu reprezintă furnizarea de programe, adică serviciile în cazul cărora orice conținut audiovizual este doar ocazional și nu constituie scopul principal al acestora. Exemplele includ site-uri care conțin doar de manieră auxiliară elemente audiovizuale, cum ar fi elemente grafice animate, scurte spoturi publicitare sau informații legate de un produs sau serviciu care nu este audiovizual. Din aceste motive, jocurile de noroc având drept miză o sumă de bani, inclusiv loteriile, pariurile și alte forme de servicii din domeniul jocurilor de noroc, precum și jocurile on-line și motoarele de căutare, cu excepția transmisiilor dedicate jocurilor de noroc, ar trebui excluse, de asemenea, din domeniul de aplicare al prezentei directive.

- (23) În sensul prezentei directive, termenul „audiovizual” ar trebui să se refere la imagini în mișcare cu sau fără sonor, incluzând astfel filmele mute, dar excluzând serviciile de transmisie audio sau radio. În timp ce scopul principal al unui serviciu mass-media audiovizual este furnizarea de programe, definiția unui astfel de serviciu ar trebui să acopere, de asemenea, conținutul sub formă de text care însoțește programele respective, cum ar fi serviciile de subtitrare și ghidurile electronice ale programelor. Serviciile autonome cu conținut sub formă de text nu ar trebui incluse în domeniul de aplicare al prezentei directive, ceea ce nu ar trebui să afecteze libertatea statelor membre de a reglementa astfel de servicii la nivel național, în conformitate cu Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.
- (24) Serviciile mass-media audiovizuale la cerere se caracterizează prin faptul că sunt „de tipul celor de televiziune”, adică se află în concurență cu programele de televiziune pentru captarea aceleiași audiențe, iar natura și mijloacele de acces la serviciul respectiv l-ar îndreptăți pe utilizator să se aștepte în mod rezonabil la o protecție normativă în cadrul domeniului de aplicare al prezentei directive. Având în vedere acest aspect și pentru a preveni discrepanțele în ceea ce privește libera circulație și libera concurență, noțiunea de „program” ar trebui interpretată într-un mod dinamic, ținând cont de evoluțiile înregistrate în difuzarea programelor de televiziune.

- (25) Noțiunea de responsabilitate editorială este esențială pentru definirea rolului furnizorului de servicii mass-media și, prin urmare, pentru definirea serviciilor mass-media audiovizuale. Statele membre pot aduce completări suplimentare la definiția responsabilității editoriale, în special în ceea ce privește noțiunea de „control efectiv”, cu ocazia adoptării măsurilor de punere în aplicare a prezentei directive. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere cazurilor de exonerare de răspundere instituite prin Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic)¹.
- (26) În sensul prezentei directive, definiția furnizorului de servicii mass-media ar trebui să excludă persoanele fizice sau juridice care doar transmit programe pentru care răspunderea editorială revine unor terți.

¹ JO L 178, 17.7.2000, p. 1.

- (27) Transmisiunile de televiziune includ în prezent, în particular, televiziunea analogică și digitală, serviciile de difuzare în direct prin internet (live streaming), de transmisie video prin internet (webcasting) și de transmisie defazată de programe video la cerere (near-video-on-demand), în timp ce transmisia video la cerere (video-on-demand), de exemplu, este un serviciu mass-media audiovizual la cerere. În general, pentru transmisiunile sau programele de televiziune care sunt oferite și sub formă de servicii mass-media audiovizuale la cerere de către același furnizor de servicii mass-media, cerințele prezentei directive ar trebui să se considere respectate prin îndeplinirea cerințelor aplicabile transmisiunii de televiziune, adică transmisiunii liniare. Cu toate acestea, în cazul în care sunt oferite în paralel diverse tipuri de servicii, dar care sunt în mod clar servicii separate, prezenta directivă ar trebui să se aplice fiecăruia dintre serviciile în cauză.
- (28) Domeniul de aplicare al prezentei directive nu ar trebui să includă versiunile electronice ale ziarelor și revistelor.
- (29) Toate caracteristicile unui serviciu media audiovizual prevăzute în definiția acestuia și explicitate la considerentele 20-27 ar trebui să fie prezente simultan.

- (30) În contextul difuzării programelor de televiziune, noțiunea de vizionare simultană ar trebui să acopere și vizionarea cvasisimultană produsă ca urmare a variațiilor asociate unui scurt decalaj care apare între transmisia și recepția de programe din motive tehnice inerente procesului de transmisie.
- (31) Prin prezenta directivă ar trebui să se prevadă o definiție largă a comunicațiilor audiovizuale comerciale, care nu ar trebui să includă, cu toate acestea, anunțurile de interes general și apelurile umanitare difuzate cu titlu gratuit.
- (32) În sensul prezentei directive termenul de „opere europene” se recomandă a fi definit fără a îngreuna posibilitatea statelor membre de a stabili o definiție mai detaliată cu privire la furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor, cu respectarea legislației Uniunii și în spiritul obiectivelor prezentei directive.

- (33) Principiul țării de origine ar trebui să fie considerat ca elementul de bază al prezentei directive, întrucât este esențial pentru crearea unei piețe interne. Principiul menționat ar trebui să se aplice tuturor serviciilor mass-media audiovizuale pentru a asigura securitatea juridică pentru furnizorii de servicii mass-media ca bază necesară pentru noi modele de afaceri și pentru furnizarea unor asemenea servicii. Aplicarea principiului menționat este, de asemenea, esențială pentru a se asigura libera circulație a informației și a programelor audiovizuale în cadrul pieței interne.
- (34) Pentru a promova o industrie europeană a audiovizualului puternică, integrată și competitivă și pentru a consolida pluralismul mass-media pe întreg teritoriul Uniunii, un singur stat membru ar trebui să aibă jurisdicție asupra unui furnizor de servicii mass-media audiovizuale, și pluralismul informațiilor ar trebui să reprezinte un principiu fundamental al Uniunii.

- (35) Fixarea unui set de criterii practice are rolul de a determina printr-o procedură exhaustivă faptul că numai un singur stat membru deține jurisdicția asupra unui furnizor de servicii mass-media, raportat la furnizarea serviciilor care intră sub incidența prezentei directive. Cu toate acestea, luând în considerare jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene și pentru a evita cazurile în care există un vid jurisdicțional, este nevoie să se recurgă la criteriul locului de stabilire în sensul articolului 49 - 55 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, drept criteriu final în determinarea jurisdicției unui stat membru.
- (36) Cerința ca statul membru originar să verifice că transmisiile televizate respectă legislația internă, astfel cum este coordonată de prezenta directivă, este suficientă, din punctul de vedere al legislației Uniunii, pentru a asigura libera circulație a transmisiilor televizate fără a necesita un control secundar din partea statelor membre receptoare, pe baza aceluiași principii. Cu toate acestea, statul membru receptor poate suspenda temporar, în mod excepțional și în anumite condiții, retransmisia programelor de televiziune difuzate.

- (37) Restricțiile asupra liberei prestări a serviciilor mass-media audiovizuale la cerere ar trebui să fie posibile numai în conformitate cu condiții și proceduri similare celor deja instituite prin articolul 3 alineatele (4), (5) și (6) din Directiva 2000/31/CE.
- (38) Evoluțiile tehnologice, în special în ceea ce privește programele digitale prin satelit, implică faptul că ar trebui adaptate criteriile de subsidiaritate pentru a asigura reglementarea corespunzătoare și punerea în aplicare eficace a acestuia, precum și pentru a acorda actorilor puteri reale asupra conținutului unui serviciu mass-media audiovizual.

- (39) Întrucât prezenta directivă privește serviciile oferite publicului larg din Uniune, aceasta ar trebui să se aplice numai în cazul serviciilor mass-media audiovizuale care pot fi recepționate direct sau indirect de publicul din unul sau mai multe state membre cu echipamente standard de consum. Definiția „echipamentelor standard de consum” ar trebui să rămână în sarcina autorităților naționale competente.
- (40) Articolele 49-55 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene instituie ca drept fundamental libertatea de stabilire. Prin urmare, furnizorii de servicii mass-media ar trebui să aibă, în general, libertatea de a alege statele membre în care doresc să se stabilească. Curtea de Justiție a subliniat, de asemenea, că „tratatul nu interzice niciunei întreprinderi să își exercite libertatea de a presta servicii dacă nu oferă servicii în statul membru în care își are sediul”¹.

¹ Cauza C-56/96 *VT4 Ltd/Vlaamse Gemeenschap* 1997 Rec. I-3143, punctul 22; Cauza C-212/97 *Centros/Erhvervs-og Selskabsstyrelsen* 1999 Rec. I-1459; a se vedea și: Cauza C-11/95 *Comisia/Belgia* 1996 Rec. I-4115 și cauza C-14/96 *Paul Denuit* 1997 Rec. I-2785.

(41) Statele membre ar trebui să poată să aplice norme mai detaliate sau mai stricte în domeniile coordonate prin prezenta directivă în cazul furnizorilor de servicii mass-media aflați sub jurisdicția acestora, asigurându-se în același timp că normele respective sunt coerente cu principiile generale ale dreptului Uniunii. Pentru a rezolva situațiile în care un post emițător aflat sub jurisdicția unui stat membru furnizează o emisiune de televiziune care se adresează în întregime sau în majoritate teritoriului unui alt stat membru, soluția corespunzătoare care ține seama de interesele statului membru, fără a pune în discuție corecta aplicare a principiului țării de origine, ar fi de a impune statelor membre să coopereze între ele și, în caz de eludare, codificarea jurisprudenței Curții de Justiție¹, combinată cu o procedură mai eficientă. Noțiunea de norme de interes public general a fost elaborată de Curtea de Justiție în cadrul jurisprudenței sale raportată la articolele 43 și 49 din Tratatul CE (în prezent articolele 49 și 56 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene) și include, printre altele, norme privind protecția consumatorilor, protecția minorilor și politicile culturale. Statul membru care solicită cooperarea ar trebui să se asigure că respectivele norme naționale specifice sunt necesare în mod obiectiv, sunt aplicate în mod nediscriminatoriu și sunt proporționale.

¹ Cauza C-212/97 *Centros/Erhvervs-og Selskabsstyrelsen*, menționată anterior; Cauza 33/74 *Van Binsbergen/Bestuur van de Bedrijfsvereniging* 1974 Rec. 1299; Cauza C-23/93 *TV 10 SA/Commissariaat voor de Media* 1994 Rec I-4795, punctul 21.

- (42) Atunci când evaluează, de la caz la caz, dacă o emisiune transmisă de un furnizor de servicii mass-media stabilit într-un alt stat membru se adresează în întregime sau în mare parte teritoriului său, un stat membru poate să recurgă la indicatori precum originea veniturilor din publicitate televizată și/sau din abonamente, limba principală a serviciului sau existența unor programe sau comunicări comerciale care vizează în mod specific publicul din statul membru în care sunt recepționate.
- (43) În temeiul prezentei directive, fără a aduce atingere aplicării principiului țării de origine, statele membre pot în continuare să ia măsuri care să restricționeze libera circulație în ceea ce privește emisiunile de televiziune, dar numai în condițiile prevăzute în prezenta directivă și urmând procedura stabilită de aceasta. Cu toate acestea, Curtea de Justiție a susținut în mod constant faptul că orice restricție asupra libertății de prestare a serviciilor, cum ar fi orice derogare de la un principiu fundamental din tratat, trebuie interpretată în mod restrictiv¹.

¹ Cauza C-355/98 *Comisia/Belgia*, Rec. 2000 I, 1221, punctul 28; Cauza C-348/96 *Calfa*, Rec. 1999 I, p. 11, punctul 23.

(44) În cadrul comunicării înaintate Parlamentului European și Consiliului privind o mai bună legiferare pentru creștere economică și ocuparea forței de muncă în Uniunea Europeană, Comisia a subliniat necesitatea unei analize atente asupra abordării normative corespunzătoare, în special pentru a stabili dacă pentru sectorul sau problema în cauză este preferabilă legiferarea sau ar trebui avute în vedere soluții alternative, cum ar fi coreglementarea sau autoreglementarea. În plus, experiența a relevat faptul că atât instrumentele de coreglementare, cât și cele de autoreglementare, puse în aplicare în conformitate cu diversele tradiții juridice ale statelor membre, pot avea un rol important în asigurarea unui nivel ridicat de protecție a consumatorului. Măsurile destinate să asigure îndeplinirea obiectivelor de interes public în sectorul noilor servicii mass-media audiovizuale sunt mult mai eficiente dacă sunt luate cu sprijinul activ al furnizorilor de servicii înșiși. Astfel, autoreglementarea constituie un tip de inițiativă voluntară care permite operatorilor economici, partenerilor sociali, organizațiilor sau asociațiilor neguvernamentale să adopte orientări comune între ele și pentru ele.

Statele membre ar trebui să recunoască, în conformitate cu diversele tradiții juridice proprii, rolul pe care o autoreglementare eficace îl poate avea ca instrument complementar față de mecanismele legislative, judiciare și/sau administrative instituite, precum și contribuția utilă a acestora la îndeplinirea obiectivelor prezentei directive. Cu toate acestea, deși ar putea constitui o metodă complementară de punere în aplicare a anumitor dispoziții ale prezentei directive, autoreglementarea nu ar trebui să constituie un înlocuitor pentru obligațiile legiuitorului național. Coreglementarea asigură, în forma sa minimă, o „legătură juridică” între autoreglementare și legiuitorul național, în conformitate cu tradițiile juridice ale statelor membre. Coreglementarea ar trebui să permită posibilitatea intervenției statului în cazul neîndeplinirii obiectivelor sale. Fără a aduce atingere obligațiilor formale ale statelor membre cu privire la transpunere, prezenta directivă încurajează utilizarea coreglementării și autoreglementării. Aceasta nu ar trebui să constituie o obligație a statelor membre de a institui regimuri de coreglementare și/sau autoreglementare și nicio întrerupere sau un pericol pentru actualele inițiative de coreglementare sau autoreglementare care au fost deja instituite în cadrul statelor membre și care funcționează în mod eficace.

- (45) Dat fiind natura specifică a serviciilor mass-media audiovizuale, în special impactul acestor servicii asupra modului în care se formează opinia publică, este esențial pentru utilizatori să cunoască exact persoana responsabilă pentru conținutul acestor servicii. Este, prin urmare, important ca statele membre să se asigure că utilizatorii beneficiază de acces simplu și direct în orice moment la informații privind furnizorul de servicii mass-media. Fiecare stat membru poate decide asupra detaliilor practice privind modul în care poate fi îndeplinit obiectivul menționat, fără a aduce atingere oricăror alte dispoziții relevante ale legislației Uniunii.
- (46) Dreptul persoanelor cu dizabilități și al persoanelor în vârstă de a participa și de a se integra în viața socială și culturală a Uniunii este legat în mod indisolubil de furnizarea de servicii media audiovizuale accesibile. Modalitățile de realizare a accesibilizării includ, fără a se limita la acestea, limbajul semnelor, subtitrarea, audiodescrierea și navigarea prin meniuri care pot fi înțelese ușor.

(47) „Educația în domeniul mass-media” vizează aptitudinile, cunoștințele și înțelegerea care permit consumatorilor să utilizeze mass-media în mod eficient și în condiții de siguranță. Persoanele cu educație în domeniul mass-media pot să efectueze alegeri informate, să înțeleagă natura conținutului și a serviciilor și să profite de întreaga gamă de oportunități oferite de noile tehnologii de comunicație. Aceste persoane sunt în mai mare măsură capabile să se protejeze, atât pe sine, cât și pe familiile lor, față de materialele dăunătoare sau ofensatoare. Prin urmare, ar trebui promovată dezvoltarea educației în domeniul mass-media în toate categoriile sociale, și evoluția acesteia ar trebui urmărită îndeaproape. Recomandarea Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 2006 privind protecția minorilor și a demnității umane, precum și dreptul la replică în legătură cu competitivitatea industriei europene de servicii de informare audiovizuale și on-line¹ include deja o serie de măsuri posibile pentru promovarea educației în domeniul mass-media, cum ar fi, de exemplu, formarea continuă a profesorilor și a formatorilor, formarea specifică în domeniul internetului destinată copiilor încă de la vârste foarte mici, inclusiv organizarea de sesiuni deschise pentru părinți sau de campanii naționale destinate cetățenilor, care implică toate mediile de comunicații, pentru a furniza informații asupra utilizării responsabile a internetului.

¹ JO L 378, 27.12.2006, p. 72.

- (48) Stațiile de emisie pot achiziționa drepturi exclusive de emisie pentru transmisia TV de evenimente de mare interes pentru public. Cu toate acestea, este esențială promovarea pluralismului prin diversitatea producțiilor și a programelor de știri în cadrul Uniunii, precum și respectarea principiilor recunoscute prin articolul 11 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.
- (49) Este esențial ca statele membre să poată lua măsuri prin care să protejeze dreptul la informație și să asigure accesul larg al publicului la prezentarea prin intermediul televiziunii a unor evenimente naționale sau internaționale, de importanță majoră pentru societate, cum ar fi Jocurile Olimpice, Campionatul Mondial de Fotbal și Campionatul European de Fotbal. În acest scop statele membre își rezervă dreptul de a lua măsuri compatibile cu legislația Uniunii pentru a reglementa exercitarea de către emițătorii aflați sub jurisdicția lor a drepturilor de exclusivitate în transmiterea acestor evenimente.
- (50) Este necesară existența unor acorduri în cadrul Uniunii pentru a evita potențiala insecuritate juridică și denaturarea mecanismelor pieței, precum și pentru a reconcilia libera circulație a serviciilor de televiziune cu necesitatea de a preveni posibilitatea eludării măsurilor naționale care protejează interesul general legitim.

- (51) În mod special, prezenta directivă ar trebui să stabilească prevederi privind exercitarea de către emițătorii a drepturilor de difuzare exclusive dobândite anterior pentru evenimente considerate de importanță majoră pentru societate într-un stat membru altul decât cel care deține jurisdicția asupra emițătorilor respectivi și, pentru a evita cumpărarea speculativă de drepturi în scopul eludării măsurilor naționale, este necesar ca aceste prevederi să fie incluse în contractele încheiate după publicarea directivei 97/36/CE, referitoare la evenimente desfășurate după punerea sa în aplicare. Atunci când contractele a căror dată precede publicarea respectivei directive sunt reînnoite, acestea sunt considerate contracte noi;
- (52) În sensul prezentei directive, evenimentele de importanță majoră pentru societate trebuie să îndeplinească anumite criterii, respectiv să fie evenimente de excepție, de interes pentru publicul general din Uniune, sau dintr-un anumit stat membru, sau dintr-o parte componentă considerabilă a unui stat membru și să fie organizate în prealabil de către un organizator al evenimentului care are calitatea juridică de a vinde drepturi referitoare la evenimentul respectiv.

- (53) În sensul prezentei directive, „televiziune liberă” înseamnă difuzarea pe un canal, public sau comercial, a acelor programe accesibile publicului care nu necesită plata unei taxe suplimentare care să se adauge la modalitățile de finanțare a difuzării programelor care prevalează în fiecare stat membru (cum ar fi taxa de licență și abonamentul corespunzător pachetului de bază într-o anumită rețea de cablu).
- (54) Statele membre au dreptul de a impune orice măsuri considerate oportune cu privire la serviciile mass-media audiovizuale provenite din state terțe și care nu se conformează condițiilor stabilite la articolul 2, cu condiția ca acestea să respecte legislația Uniunii și obligațiile internaționale ale Uniunii.

(55) Pentru garantarea libertății fundamentale de a primi informații și a protecției depline și corespunzătoare a intereselor telespectatorilor din Uniune, posturile emițătoare care exercită drepturi exclusive de emisie pentru transmisia TV de evenimente de mare interes pentru public ar trebui să acorde altor posturi dreptul de a folosi scurte extrase pentru programele de știri generale în condiții corecte, rezonabile și nediscriminatorii, ținând seama în mod corespunzător de drepturile de exclusivitate. Condițiile respective ar trebui să fie comunicate în timp util înainte ca evenimentul de mare interes pentru public să aibă loc, astfel încât să se acorde celorlalți timp suficient pentru exercitarea dreptului respectiv. Orice emițător ar trebui să poată exercita acest drept și printr-un intermediar, care acționează în mod specific în numele său, de la caz la caz. Astfel de extrase pot fi folosite în transmisiuni difuzate pe întreg teritoriul UE de către orice post, inclusiv posturi cu specific sportiv, și nu ar trebui să depășească nouăzeci de secunde. Dreptul de acces la astfel de extrase scurte ar trebui să se aplice pe baze transfrontaliere numai în cazul în care este necesar. Prin urmare, un emițător ar trebui să solicite mai întâi accesul de la un alt emițător stabilit în același stat membru și care a achiziționat drepturi exclusive asupra evenimentului de mare interes pentru public.

Noțiunea de programe de știri generale nu ar trebui să acopere compilarea de scurte extrase în programele cu scop de divertisment. Principiul țării de origine ar trebui să se aplice atât pentru accesul, cât și pentru transmisia extraselor scurte. În cazuri transfrontaliere, acest lucru înseamnă că diferitele legislații ar trebui să se aplice în mod succesiv. În primul rând, pentru accesul la extrasele scurte, ar trebui să se aplice legislația statului membru în care își are sediul emițătorul care furnizează semnalul inițial (respectiv cel care acordă accesul). Acesta este, de obicei, statul membru în care are loc evenimentul în cauză. În cazul în care un stat membru a instituit un sistem echivalent de acces la evenimentul în cauză, legislația statului membru respectiv ar trebui să se aplice pentru toate situațiile. În al doilea rând, pentru transmisia extraselor scurte ar trebui să se aplice legislația statului membru în care își are sediul emițătorul care transmite respectivele extrase scurte.

- (56) Cerințele prezentei directive privind accesul la evenimente de mare interes pentru public pentru scurte reportaje de știri nu ar trebui să aducă atingere Directivei 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională¹ și convențiilor internaționale relevante în domeniul drepturilor de autor și al drepturilor conexe. Statele membre ar trebui să faciliteze accesul la evenimente de mare interes pentru public acordând acces la semnalul emițătorului în sensul prezentei directive. Cu toate acestea, statele membre pot alege alte mijloace echivalente în sensul prezentei directive. Astfel de mijloace includ, printre altele, acordarea accesului la locul de desfășurare a acestor evenimente înainte de acordarea accesului la semnal. Emițătorii nu ar trebui să fie împiedicați să încheie contracte mai detaliate.
- (57) Ar trebui să se asigure că practicile furnizorilor de servicii mass-media de a furniza programe televizate de știri cu transmisii în direct, ulterior transmisiei în direct, în modul la cerere pot continua fără a fi necesar să se personalizeze programul individual prin omiterea extraselor scurte. Această posibilitate ar trebui să fie restrânsă la furnizarea la cerere de programe televizate identice transmise de către același furnizor de servicii, astfel încât să nu poată fi utilizată pentru crearea de noi modele de afaceri la cerere pe bază de extrase scurte.

¹ JO L 167, 22.6.2001, p. 10.

- (58) Serviciile mass-media audiovizuale la cerere sunt diferite de transmisiile de televiziune în ceea ce privește alegerea și controlul pe care le poate exercita utilizatorul, precum și în ceea ce privește impactul pe care îl au acestea asupra societății¹. Acest lucru justifică impunerea de norme mai puțin stricte asupra serviciilor mass-media audiovizuale la cerere, care ar trebui să se supună doar normelor de bază prevăzute în prezenta directivă.
- (59) Prezența conținutului dăunător în serviciile mass-media audiovizuale este o preocupare a legiuitorilor, a industriei media și a părinților. Vor exista, de asemenea, noi provocări, în special în legătură cu noi platforme și noi produse. Prin urmare, sunt necesare norme pentru protecția dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor, precum și a demnității umane în toate serviciile mass-media audiovizuale, inclusiv în comunicațiile audiovizuale comerciale.

¹ Cauza C-89/04, *Mediakabel BV/Commissariaat voor de Media* 2005 Rec. I-4891.

- (60) Măsurile luate pentru protecția dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor și a demnității umane ar trebui să fie atent corelate cu dreptul fundamental la libertatea de expresie, astfel cum a fost stabilit în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Scopul unor astfel de măsuri, cum ar fi utilizarea numerelor personale de identificare (coduri PIN), a sistemelor de filtrare sau a etichetării, ar trebui astfel să fie acela de a asigura un nivel adecvat de protecție a dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor și a demnității umane, în special în ceea ce privește serviciile mass-media audiovizuale la cerere. Recomandarea privind protecția minorilor și a demnității umane și dreptul la replică a recunoscut deja importanța sistemelor de filtrare și a etichetării și a inclus un număr de posibile măsuri în beneficiul minorilor, cum ar fi furnizarea în mod sistematic pentru utilizatori, atunci când se abonează la un furnizor de acces, a unui sistem de filtrare eficace, care poate fi actualizat și ușor de folosit, sau dotarea cu sisteme de filtrare automată a accesului la serviciile destinate în mod specific copiilor.
- (61) Furnizorii de servicii mass-media audiovizuale aflați sub jurisdicția statelor membre ar trebui să fie supuși, în orice caz, interdicției diseminării pornografiei infantile în conformitate cu dispozițiile Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului din 22 decembrie 2003 privind combaterea exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile¹.

¹ JO L 13, 20.1.2004, p. 44.

- (62) Niciuna dintre dispozițiile prezentei directive care privesc protecția dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor și protecția demnității umane nu impune cu necesitate punerea în aplicare a măsurilor luate pentru protejarea acestor interese prin verificarea prealabilă a serviciilor mass-media audiovizuale de către organisme publice.
- (63) Coordonarea este necesară pentru a facilita inițierea și desfășurarea activității de către persoane și industrii producătoare de programe având obiective culturale.
- (64) Cerințele minime privind toate transmisiile de televiziune, publice și private, în cadrul Uniunii, pentru producțiile audiovizuale europene, au reprezentat un mijloc de promovare a producției, a producției independente și distribuției în industriile menționate anterior și sunt complementare altor instrumente deja existente sau care urmează a fi propuse în favoarea atingerii aceluiași obiectiv.

(65) În consecință, este important să fie promovate piețe cu o dimensiune suficient de mare pentru a permite producțiilor de televiziune din statele membre să își recupereze investițiile necesare nu numai prin stabilirea unor reglementări comune care să deschidă piețele naționale, ci și prin asigurarea pentru producțiile europene, acolo unde este posibil și prin mijloace adecvate, a unei proporții majoritare în cuprinsul transmisiilor de televiziune ale tuturor statelor membre. Pentru a permite monitorizarea implementării acestor reglementări și atingerea obiectivelor, statele membre ar trebui să înainteze Comisiei un raport privind aplicarea proporțiilor rezervate operelor europene și producțiilor independente la care se face referire în prezenta directivă. Pentru calcularea acestor proporții, se recomandă luarea în considerare a situației specifice din Grecia și Portugalia. Comisia ar trebui să informeze celelalte state membre asupra acestor rapoarte, care să fie însoțite, acolo unde este cazul, de un aviz care să ia în considerare cu precădere progresul înregistrat în comparație cu anii anteriori, proporția de premiere în cadrul programelor difuzate, circumstanțele specifice noilor posturi de emisie și situația specială a țărilor cu o capacitate redusă de producție audiovizuală sau cu limbi de circulație restrânsă.

- (66) Găsirea unor instrumente și proceduri adecvate, în conformitate cu legislația Uniunii, este importantă pentru a promova punerea în aplicare a obiectivelor prezentei directive din perspectiva adoptării unor măsuri adecvate, menite să încurajeze activitatea și dezvoltarea producției și distribuției audiovizuale europene, în special în țările cu o capacitate de producție redusă și cu limbi de circulație restrânsă.
- (67) Proporțiile acordate operelor europene trebuie atinse luând în considerare realitățile economice. În consecință, un sistem progresiv este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

- (68) Angajamentul în favoarea menținerii unei anumite proporții de programe difuzate rezervate producțiilor independente, realizate de producători independenți de posturile de televiziune, va stimula noi surse de producție de televiziune, mai ales crearea de întreprinderi mici și mijlocii. Aceasta va oferi noi oportunități și posibilități de manifestare pentru talentele creative, pentru profesiile culturale și pentru angajații din domeniul cultural.
- (69) Serviciile mass-media audiovizuale la cerere pot fi considerate a avea potențialul de a înlocui parțial transmisiile de televiziune. În consecință, acestea ar trebui să promoveze, dacă este posibil, producția și distribuția de opere europene și să contribuie astfel în mod activ la promovarea diversității culturale. Un astfel de sprijin pentru producțiile europene ar putea, de exemplu, să ia forma unor contribuții financiare din partea acestor servicii la producția și achiziționarea de drepturi asupra operelor europene, a acordării pentru operele europene a unui procent minim în cadrul cataloagelor video la cerere sau a prezentării sub o formă atractivă a operelor europene în cadrul ghidurilor electronice ale programelor. Ar fi important să se efectueze în mod periodic o reexaminare a aplicării dispozițiilor privind promovarea operelor europene de către servicii mass-media audiovizuale. În cadrul rapoartelor prevăzute în prezenta directivă, statele membre ar trebui să țină seama, de asemenea, în special de contribuția financiară a acestor servicii la producția și achiziționarea de drepturi asupra operelor europene, cota deținută de operele europene în cadrul catalogului de servicii mass-media audiovizuale și în cadrul consumului efectiv al utilizatorilor în ceea ce privește operele europene oferite de serviciile respective.

- (70) La punerea în aplicare a articolului 16, statele membre ar trebui să încurajeze stațiile de emisie să includă un procent corespunzător de coproducții europene sau de producții europene de origine străină.
- (71) La definirea sintagmei „producători independenți de stațiile de emisie”, menționată la articolul 17, statele membre ar trebui să ia în considerare, în principal, criteriile cum ar fi proprietarii societății producătoare, volumul de programe furnizate aceleiași stații de emisie și titularii de drepturi secundare.

- (72) Canalele care transmit într-o limbă alta decât cea a statelor membre nu intră sub incidența articolelor 16 și 17 din prezenta directivă. Cu toate acestea, atunci când una sau mai multe limbi din această categorie ocupă o parte substanțială a timpului de emisie al canalului, fără însă a-l ocupa integral, articolele 16 și 17 nu ar trebui să se aplice porțiunii respective din timpul de emisie.
- (73) Planuri naționale de asistență pentru producțiile europene pot fi aplicate în măsura în care acestea se conformează legislației Uniunii.
- (74) Obiectivul sprijinirii producției audiovizuale în Europa poate fi urmărit de către statele membre în interiorul cadrului de organizare a serviciilor mass-media audiovizuale de difuzare, printre altele prin definirea unei misiuni de interes public pentru anumiți furnizori de servicii mass-media, inclusiv obligația de a contribui substanțial la investițiile în producția europeană.

- (75) Furnizorii de servicii mass-media, realizatorii, producătorii, autorii de programe și alți experți ar trebui să fie încurajați să dezvolte concepte și strategii mai detaliate pentru dezvoltarea filmelor de ficțiune europene adresate unei audiențe internaționale.
- (76) Este important să se asigure transmisia producțiilor cinematografice în perioade stabilite de comun acord între titularii drepturilor de difuzare și furnizorii de servicii mass-media.
- (77) Chestiunea alocării unor intervale orare diferite pentru fiecare difuzare a unei opere cinematografice trebuie rezolvată în principal prin acorduri între părțile interesate sau profesioniștii interesați.
- (78) Pentru a permite o politică activă în sprijinul unei anumite limbi, statele membre își păstrează libertatea de a stabili reglementări mai detaliate sau mai stricte în special pe baza criteriilor de limbă, atâta timp cât reglementările respective sunt în conformitate cu legislația Uniunii și mai ales nu sunt aplicabile retransmisiei programelor difuzate originare din alte state membre.

- (79) Disponibilitatea serviciilor mass-media audiovizuale la cerere mărește posibilitatea de alegere a consumatorului. Astfel, nu se justifică și nu are sens din punct de vedere tehnic impunerea de norme detaliate care să reglementeze comunicațiile comerciale audiovizuale pentru serviciile mass-media audiovizuale la cerere. Cu toate acestea, toate comunicațiile comerciale audiovizuale ar trebui să respecte nu doar normele de identificare, ci și un set minim de norme calitative pentru îndeplinirea unor obiective clare de ordine publică.
- (80) Astfel cum a fost recunoscut de Comisie în cadrul Comunicării interpretative privind anumite aspecte ale dispozițiilor privind publicitatea din cadrul directivei „Televiziune fără frontiere”¹, dezvoltarea de noi tehnici de publicitate și de strategii inovative de comercializare a creat noi oportunități eficiente pentru comunicații comerciale audiovizuale în serviciile tradiționale de emisie, permițându-le o concurență potențial mai bună într-un mediu echitabil cu inovațiile în domeniul serviciilor la cerere.

¹ JO C 102, 28.4.2004, p. 2.

- (81) Evoluțiile în domeniul comercial și tehnologic oferă utilizatorilor o mai mare posibilitate de alegere și o mai mare responsabilitate în utilizarea serviciilor mass-media audiovizuale. Pentru a rămâne proporțională în raport cu obiectivele de interes general, reglementarea trebuie să permită un anumit grad de flexibilitate față de transmisiile de televiziune. Principiul separării ar trebui să fie limitat la publicitatea televizată și teleshopping, și poziționarea produsului (product placement) ar trebui permisă în anumite împrejurări, cu excepția cazului în care un stat membru decide altfel. Cu toate acestea, în cazurile în care poziționarea ia forma publicității mascate, aceasta ar trebui interzisă. Principiul separării nu ar trebui să împiedice utilizarea de noi tehnici de publicitate.

(82) Pe lângă practicile aflate sub incidența prezentei directive, Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori¹ se aplică în cazul practicilor comerciale neloiale, cum ar fi publicitatea înșelătoare și agresivă care apare în cadrul serviciilor mass-media audiovizuale. În plus, Directiva 2003/33/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 privind armonizarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre în materie de publicitate și sponsorizare în favoarea produselor din tutun², care interzice publicitatea și sponsorizarea pentru țigări și alte produse pe bază de tutun în presa scrisă, în cadrul serviciilor societății informaționale și al programelor radio, nu ar trebui să aducă atingere prezentei directive, având în vedere caracteristicile speciale ale serviciilor media audiovizuale. Articolul 88 alineatul (1) din Directiva 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman³, care interzice publicitatea destinată publicului larg pentru anumite medicamente, se aplică, astfel cum se prevede la alineatul (5) al articolului respectiv și fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 21 din prezenta directivă. În plus, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 1924/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 privind mențiunile nutriționale și de sănătate înscrise pe produsele alimentare⁴.

¹ JO L 149, 11.6.2005, p. 22.

² JO L 152, 20.6.2003, p. 16.

³ JO L 311, 28.11.2001, p. 67.

⁴ JO L 404, 30.12.2006, p. 9.

- (83) Pentru a asigura protecția completă și eficientă a intereselor consumatorilor în calitatea lor de public de televiziune, este esențial ca publicitatea prin televiziune să se conformeze unui set de reglementări și standarde minime și ca statele membre să își poată rezerva dreptul de a stabili reglementări mai detaliate sau mai stricte, iar în anumite împrejurări să stabilească condiții diferite pentru posturile de televiziune aflate sub jurisdicția lor.
- (84) Statele membre, acordând considerația cuvenită legislației Uniunii, în cazul programelor difuzate numai pe teritoriul național care nu pot fi recepționate, direct sau indirect, într-unul din statele membre, ar trebui să aibă libertatea de a stabili condiții diferite pentru inserarea publicității și limite diferite ale volumului de publicitate pentru a sprijini programele respective.
- (85) Având în vedere posibilitățile sporite de care dispun telespectatorii pentru a evita publicitatea prin utilizarea de noi tehnologii, cum ar fi aparatele digitale personale de înregistrare video și o mai mare posibilitate de alegere a posturilor, nu se justifică o reglementare detaliată asupra introducerii de spoturi publicitare în scopul protecției telespectatorilor. Volumul orar de publicitate admisă nu ar trebui să crească, iar prezenta directivă ar trebui să acorde o flexibilitate emițătorilor față de introducerea acesteia acolo unde nu prejudiciază în mod nejustificat integritatea programelor.

- (86) Prezenta directivă este destinată să garanteze caracterul specific al televiziunii europene, care favorizează introducerea publicității între programe, limitând astfel posibilele întreruperi ale operelor cinematografice și ale filmelor realizate pentru televiziune, precum și întreruperi ale anumitor categorii de programe care necesită o protecție specială.
- (87) O limită de 20 % ar trebui prevăzută pentru spoturile publicitare și de teleshopping pe oră care se aplică și în perioada de audiență maximă. Noțiunea de spot publicitar de televiziune trebuie să fie înțeleasă ca publicitate televizată în sensul articolului 1 alineatul (1) litera (i), cu o durată ce nu depășește douăsprezece minute.
- (88) Este necesar să fie interzisă orice formă de comunicare comercială audiovizuală care promovează țigările și alte produse din tutun, inclusiv comunicare comercială audiovizuală care, deși nu menționează direct produsul din tutun, încearcă să eludeze interdicția comunicării comerciale audiovizuale privind țigările și alte produse din tutun folosind mărci, simboluri sau alte caracteristici distinctive ale produselor din tutun sau întreprinderi comerciale ale căror activități cunoscute sau principale includ producția sau vânzarea acestor produse.

- (89) De asemenea, este necesar să fie interzisă orice formă de comunicare comercială audiovizuală pentru produse medicamentoase și tratamente medicale disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statele membre sub a căror jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media și să fie prevăzute criterii stricte privind publicitatea prin televiziune a produselor alcoolice.
- (90) Comunicațiile comerciale audiovizuale mascate (publicitatea mascată) reprezintă o practică interzisă de prezenta directivă, datorită efectului negativ al acestora asupra consumatorilor. Interzicerea comunicațiilor comerciale audiovizuale mascate nu ar trebui să includă și poziționarea legitimă de produse prevăzută în cadrul prezentei directive, în cazul căreia telespectatorul este informat în mod corespunzător asupra existenței unei poziționări de produs. Acest lucru se poate realiza prin semnalarea poziționării produsului în cadrul unui anumit program, de exemplu, prin intermediul unei sigle neutre.

(91) Poziționarea de produse este o realitate în operele cinematografice și audiovizuale realizate pentru televiziune. În vederea asigurării unui mediu concurențial echitabil și a sporirii, în acest mod, a competitivității industriei media europene, norme privind poziționarea de produse sunt necesare. Definiția poziționării de produse prevăzută în prezenta directivă ar trebui să acopere orice formă de comunicații comerciale audiovizuale constând în includerea unui produs, serviciu sau a mărcii acestuia sau menționarea unui produs, serviciu sau a mărcii acestuia, astfel încât acesta să fie prezentat în cadrul unui program, în schimbul unei plăți sau retribuiții similare. Furnizarea de bunuri sau servicii cu titlu gratuit, cum ar fi recuzita sau premiile, ar trebui considerate drept cazuri de poziționare de produse numai dacă valoarea bunurilor sau a serviciilor implicate este semnificativă. Poziționarea de produse ar trebui să se supună aceluiași norme și restricții calitative care se aplică și în cazul comunicațiilor audiovizuale comerciale. Criteriul decisiv care face distincția între sponsorizare și poziționare de produse este faptul că, în cazul poziționării de produse, trimiterea la un produs este înglobată în acțiunea unui program, motiv pentru care, în definiția de la articolul 1 alineatul (1) litera (m), este cuprinsă sintagma „în cadrul”. Pe de altă parte, menționarea sponsorului poate avea loc pe parcursul unui program, dar nu face parte din subiect.

- (92) Poziționarea de produse ar trebui, în principiu, să fie interzisă. Cu toate acestea, sunt acceptabile derogări pentru anumite genuri de programe, pe baza unei liste pozitive. Ar trebui acordată statelor membre opțiunea de retragere de la aceste derogări, în totalitate sau parțial, de exemplu, prin permiterea poziționării de produse doar în programele care nu au fost produse exclusiv în statul membru respectiv.
- (93) Mai mult, sponsorizarea și poziționarea de produse ar trebui să fie interzise în cazul în care influențează conținutul programelor în asemenea măsură, încât să afecteze responsabilitatea și independența editorială a furnizorului de servicii mass-media. Aceasta este situația în ceea ce privește poziționarea tematică.
- (94) În conformitate cu obligațiile impuse statelor membre prin Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, acestea sunt responsabile pentru punerea în aplicare efectivă a prezentei directive. Statele membre au libertatea de a alege instrumentele potrivite în conformitate cu propriile tradiții juridice și structuri stabilite și, în special, să își organizeze propriile organisme independente de reglementare pentru a putea pune în aplicare prezenta directivă în mod imparțial și transparent. Mai precis, instrumentele alese de către statele membre ar trebui să contribuie la promovarea pluralismului mass-media.

- (95) Este necesară o strânsă cooperare între organismele de reglementare competente ale statelor membre și Comisie pentru a asigura aplicarea corectă a prezentei directive. De asemenea, este deosebit de importantă o strânsă cooperare între statele membre și între organismele lor de reglementare cu privire la impactul pe care emițătorii având sediul într-un stat membru îl pot avea asupra unui alt stat membru. În cazul în care legislația națională prevede proceduri de eliberare a licențelor și dacă sunt vizate mai multe state membre, este de preferat să se realizeze contacte între organismele de reglementare respective înainte de eliberarea unor astfel de licențe. Cooperarea respectivă ar trebui să acopere toate domeniile reglementate prin prezenta directivă.
- (96) Trebuie să se specifice cu claritate faptul că activitățile de autopromovare reprezintă o formă specifică de publicitate în cadrul căreia emițătorul își promovează propriile produse, servicii, programe sau canale;. În special, avanpremierele cuprinzând fragmente din programe trebuie privite ca programe în sine.

- (97) Timpul de emisie zilnic consacrat anunțurilor difuzate de către producător în legătură cu propriile sale programe și cu produse auxiliare derivate direct din acestea, sau consacrat anunțurilor din partea serviciilor publice și solicitărilor de ajutor umanitar, difuzate gratuit, nu ar trebui să fie inclus în timpul de emisie zilnic sau pe ore care poate fi consacrat publicității sau teleshopping-ului.
- (98) Pentru a evita denaturări ale concurenței, prezenta derogare ar trebui să se limiteze la anunțuri privind produsele care îndeplinesc în mod simultan dubla condiție de a fi auxiliare și derivate direct din programele respective. Termenul „auxiliare” desemnează produsele al căror scop este să permită publicului spectator să beneficieze în mod optim de programe sau să interacționeze cu acestea.
- (99) În vederea dezvoltării teleshopping-ului, activitate importantă din punct de vedere economic pentru toți operatorii de cablu și adevărată nișă de desfacere a bunurilor și serviciilor în cadrul Uniunii, este esențială asigurarea unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor prin elaborarea unor standarde adecvate care să reglementeze forma și conținutul acestor emisiuni.

- (100) Este important pentru autoritățile naționale de resort, în monitorizarea modului de aplicare a prevederilor relevante, să se poată face distincția, în cazul canalelor care nu sunt dedicate în exclusivitate teleshopping-ului, între timpul de emisie consacrat spoturilor de teleshopping, spoturilor publicitare și altor forme de publicitate, pe de o parte, și ferestrele de difuzare consacrate teleshoppingului pe de altă parte. În consecință, este necesar și suficient ca fiecare fereastră de difuzare să fie clar identificată, prin mijloace optice și acustice, cel puțin la începutul și la sfârșitul acesteia.
- (101) Prezenta directivă ar trebui să se aplice canalelor dedicate în exclusivitate teleshopping-ului sau autopromovării și care nu conțin elemente de program convenționale cum ar fi știri, evenimente sportive, filme, documentare și filme artistice, numai în sensul prezentei directive și fără să aducă atingere includerii unor astfel de canale în domeniul de aplicare al altor instrumente ale Uniunii.

- (102) Deși posturile de televiziune sunt în mod normal obligate să garanteze faptul că programele prezintă corect fapte și evenimente, totuși este important ca acestora să li se impună obligații specifice referitoare la dreptul la replică sau la despăgubirile echivalente, astfel încât orice persoană ale cărei interese legitime au fost lezate printr-o afirmație făcută în cadrul unui program de televiziune să își poată exercita efectiv acest drept sau să beneficieze de despăgubiri.
- (103) Dreptul la replică este o cale de atac adecvată emisiunilor de televiziune și poate fi aplicat și în mediul on-line. Recomandarea privind protecția minorilor și a demnității umane și dreptul la replică include deja orientările corespunzătoare pentru punerea în aplicare a unor măsuri în cadrul dreptului sau practicilor naționale, astfel încât să se asigure în suficientă măsură dreptul la replică sau alte căi de atac echivalente față de mass-media în format on-line.

- (104) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume instituirea unui spațiu fără frontiere interne pentru serviciile mass-media audiovizuale, asigurându-se totodată un nivel ridicat de protecție a obiectivelor de interes general, în special protecția minorilor și a demnității umane, precum și promovarea drepturilor persoanelor cu dizabilități, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, având în vedere amploarea și efectele prezentei directive, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.
- (105) Prezenta directivă nu aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere în legislația națională a directivelor menționate în anexa I partea B,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

Definiții

Articolul 1

- (1) În sensul prezentei directive:
- (a) „serviciu mass-media audiovizual” înseamnă:
- (i) un serviciu, astfel cum este definit la articolele 56 și 57 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care se află sub responsabilitatea editorială a unui furnizor de servicii mass-media și al cărui scop principal este furnizarea de programe în scop informativ, de divertisment sau educativ, pentru publicul larg, prin rețele de comunicații electronice în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 2002/21/CE. Un astfel de serviciu media audiovizual reprezintă fie o transmisie de televiziune, astfel cum este definită la litera (e) din prezentul alineat, fie un serviciu mass-media audiovizual la cerere, astfel cum este definit la litera (g) din prezentul alineat;
- (ii) comunicații comerciale audiovizuale;

- (b) „program” înseamnă un ansamblu de imagini în mișcare cu sau fără sunet care constituie un articol individual în cadrul unei grile sau al unui catalog realizat de un furnizor de servicii mass-media și care este comparabil ca formă și conținut cu forma și conținutul transmisiilor de televiziune. Spre exemplificare astfel de programe sunt filme artistice de lung metraj, transmisiile sportive, comedii de situație, documentare, programe pentru copii și piese de teatru;
- (c) „responsabilitate editorială” înseamnă exercitarea unui control efectiv asupra selecționării programelor și asupra organizării acestora fie într-o grilă cronologică, în cazul transmisiilor de televiziune, fie într-un catalog, în cazul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere. Responsabilitatea editorială nu implică în mod necesar o răspundere juridică în conformitate cu legislația națională pentru conținutul serviciilor furnizate;
- (d) „furnizor de servicii mass-media” înseamnă persoana fizică sau juridică având responsabilitate editorială pentru alegerea conținutului audiovizual al serviciului mass-media audiovizual și care stabilește modul de organizare a acestuia;

- (e) „transmisie de televiziune” sau „difuzare de televiziune” (adică un serviciu mass-media audiovizual liniar) înseamnă un serviciu mass-media audiovizual prestat de un furnizor de servicii mass-media pentru vizionarea simultană de programe pe baza unei grile de programe;
- (f) „stație de emisie” înseamnă un furnizor de servicii mass-media în domeniul transmisiilor de televiziune;
- (g) „serviciu mass-media audiovizual la cerere” (adică un serviciu mass-media audiovizual neliniar) înseamnă un serviciu mass-media audiovizual prestat de un furnizor de servicii mass-media pentru vizionarea de programe la momentul ales de utilizator și la cererea individuală a acestuia, pe baza unui catalog de programe selecționate de furnizorul de servicii mass-media;

- (h) „comunicație comercială audiovizuală” înseamnă imaginea cu sau fără sunet care este destinată să promoveze, direct sau indirect, bunurile, serviciile sau imaginea unei persoane fizice sau juridice care desfășoară o activitate economică. Imaginile respective însoțesc sau sunt incluse într-un program în schimbul unei plăți sau retribuiții similare sau în scopul autopromovării. Formele de comunicații comerciale audiovizuale includ, printre altele, publicitatea televizată, sponsorizarea, teleshopping și poziționarea de produse;
- (i) „publicitatea televizată” înseamnă orice formă de anunț difuzat fie în schimbul unei plăți, fie al unei retribuiții similare sau difuzat în scopuri autopromoționale de către o întreprindere publică sau privată sau de către o persoană fizică în legătură cu o activitate comercială, ramură de activitate, meserie sau profesie pentru a promova furnizarea de bunuri și servicii, inclusiv bunuri imobiliare, drepturi și obligații, în schimbul unei plăți;

- (j) „comunicație audiovizuală cu conținut comercial mascat” înseamnă reprezentarea prin cuvinte sau imagini a bunurilor, a serviciilor, a numelui, a mărcii sau a activităților unui producător de bunuri sau furnizor de servicii în cadrul programelor, în cazul în care o astfel de reprezentare este destinată de către furnizorul de servicii mass-media unor scopuri publicitare și poate induce în eroare publicul cu privire la natura sa. Astfel de reprezentări se consideră intenționate mai ales atunci când se fac în schimbul unei plăți sau al unei retribuiții similare;
- (k) „sponsorizare” înseamnă orice contribuție din partea unor întreprinderi publice sau private sau din partea unor persoane fizice neangajate în activități de furnizare de servicii mass-media audiovizuale sau în realizarea de opere audiovizuale, la finanțarea de servicii sau programe mass-media audiovizuale în vederea promovării numelui, a mărcii, a imaginii, a activității sau a produselor proprii;
- (l) „teleshopping” înseamnă oferta directă transmisă publicului în vederea furnizării de bunuri sau servicii, inclusiv bunuri imobiliare, drepturi și obligații, în schimbul unei plăți;

- (m) „poziționare de produse” înseamnă orice formă de comunicații comerciale audiovizuale constând în includerea unui produs, serviciu sau a mărcii acestuia sau menționarea unui produs, serviciu sau a mărcii acestuia, astfel încât acesta să fie prezentat în cadrul unui program, în schimbul unei plăți sau retribuiții similare;
- (n) „opere europene” înseamnă:
- (i) opere provenind din statele membre;
 - (ii) opere provenind din state europene terțe – părți la Convenția europeană privind televiziunea transfrontalieră a Consiliului Europei și care îndeplinesc condițiile de la alineatul (3);
 - (iii) opere coproduse în cadrul unor acorduri privind sectorul audiovizual încheiate între Uniune și state terțe și care îndeplinesc condițiile prevăzute în fiecare dintre acordurile respective.

- (2) Dispozițiile de la alineatul (1) litera (n) punctele (ii) și (iii) se aplică numai în cazul operelor provenind din statele membre care nu fac obiectul unor măsuri discriminatorii în țările terțe în cauză.
- (3) Operele menționate la alineatul (1) litera (n) punctele (i) și (ii) sunt opere realizate în cea mai mare parte cu contribuția unor autori și lucrători, rezidenți într-unul sau mai multe dintre statele menționate de respectivele dispoziții, cu condiția ca acestea să îndeplinească una dintre următoarele trei condiții:
- (i) sunt realizate de către unul sau mai mulți producători stabiliți într-unul sau mai multe dintre statele respective;
 - (ii) producția operelor este supervizată și controlată efectiv de către unul sau mai mulți producători stabiliți într-unul sau mai multe dintre statele respective;
 - (iii) contribuția coproducătorilor din statele respective la costurile totale ale coproduției este preponderentă, iar coproducția nu este controlată de unul sau mai mulți producători stabiliți în afara statelor respective.

- (4) Operele care nu sunt opere europene în sensul alineatului (1) litera (n), dar care sunt realizate în cadrul unor acorduri bilaterale de coproducție încheiate între state membre și țări terțe, sunt considerate ca fiind opere europene, cu condiția ca un procent majoritar din totalul costurilor de producție să fie acoperit de către coproducătorii din Uniune și ca producția să nu fie controlată de unul sau mai mulți producători stabiliți în afara teritoriului statelor membre.

CAPITOLUL II

Dispoziții generale

Articolul 2

- (1) Fiecare stat membru se asigură că toate serviciile mass-media audiovizuale transmise de către furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția sa respectă normele sistemului juridic aplicabil serviciilor mass-media audiovizuale destinate publicului din statul membru respectiv.
- (2) În sensul prezentei directive, furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția unui stat membru sunt oricare din următorii:
 - (a) cei care sunt stabiliți în statul membru respectiv, în conformitate cu alineatul (3); sau
 - (b) cei care intră sub incidența alineatului (4).

- (3) În sensul prezentei directive, un furnizor de servicii mass-media este considerat ca fiind stabilit într-un stat membru în următoarele cazuri:
- (a) furnizorul de servicii mass-media are sediul principal într-un stat membru, iar deciziile editoriale privind serviciul mass-media audiovizual se iau în statul membru respectiv;
 - (b) în cazul în care un furnizor de servicii mass-media are sediul principal într-un stat membru, iar deciziile editoriale privind serviciul mass-media audiovizual se iau într-un alt stat membru, furnizorul se consideră ca fiind stabilit în statul membru în care își desfășoară activitatea o parte considerabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale. În cazul în care o parte considerabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale își desfășoară activitatea în fiecare dintre statele membre respective, furnizorul de servicii mass-media se consideră a fi stabilit în statul membru în care are sediul principal. În cazul în care o parte considerabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale nu își desfășoară activitatea în nici unul dintre statele membre respective, furnizorul de servicii mass-media se consideră a fi stabilit în statul membru în care și-a început pentru prima oară activitatea, în conformitate cu dreptul statului membru respectiv, cu condiția să mențină o legătură stabilă și efectivă cu economia statului membru respectiv;

- (c) în cazul în care un furnizor de servicii mass-media are sediul principal într-un stat membru, dar deciziile privind serviciul mass-media audiovizual se iau într-un stat terț sau viceversa, acesta se consideră a fi stabilit în statul membru respectiv, cu condiția ca o parte considerabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale să își desfășoare activitatea în respectivul stat membru.
- (4) Furnizorii de servicii mass-media care nu intră sub incidența dispozițiilor alineatului (3) se consideră a se afla sub jurisdicția unui stat membru în următoarele cazuri:
- (a) utilizează o stație de emisie de la sol spre un satelit situat în statul membru respectiv;
 - (b) nu utilizează o stație de emisie de la sol spre un satelit situat în statul membru respectiv, dar utilizează, cu toate acestea, o capacitate de satelit aparținând statului membru respectiv.

- (5) În cazul în care nu se poate stabili statul membru competent în conformitate cu alineatele (3) și (4), statul membru competent se consideră acela în care este stabilit furnizorul de servicii mass-media, în sensul articolelor 49-55 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.
- (6) Prezenta directivă nu se aplică în cazul serviciilor media audiovizuale destinate exclusiv recepționării în state terțe și care nu sunt recepționate direct sau indirect cu echipamente standard de consum dintr-unul sau mai multe state membre.

Articolul 3

- (1) Statele membre garantează libera recepționare și nu restricționează retransmisia serviciilor mass-media audiovizuale pe propriul teritoriu din alte state membre din motive care se încadrează în domeniile reglementate de prezenta directivă.

- (2) În ceea ce privește transmisiile de televiziune, statele membre pot aplica provizoriu derogări de la alineatul (1), sub rezerva îndeplinirii următoarelor condiții:
- (a) o transmisie de televiziune provenind dintr-un alt stat membru reprezintă o încălcare manifestă, serioasă și gravă a articolului 27 alineatul (1) sau (2) și/sau a articolului 6;
 - (b) în cursul ultimelor 12 luni, emițătorul a încălcat, de cel puțin două ori, prevederile menționate la litera (a);
 - (c) statul membru în cauză a înștiințat în scris emițătorul și Comisia asupra încălcărilor constatate și a măsurilor pe care intenționează să le ia în cazul în care astfel de încălcări se repetă;

- (d) consultările între statul de pe teritoriul căruia se efectuează transmisia și Comisie nu au condus la o rezolvare amiabilă în termen de 15 zile de la data înștiințării menționate la litera (c), iar încălcarea constatată persistă.

În termen de două luni de la primirea înștiințării privind măsurile luate de către statul membru, Comisia ia o decizie care stabilește dacă măsurile sunt compatibile cu legislația Uniunii. În cazul în care Comisia decide că măsurile respective nu sunt compatibile cu legislația Uniunii, statului membru i se solicită să pună capăt de urgență măsurilor luate.

- (3) Alineatul (2) nu aduce atingere aplicării vreunei alte proceduri, căi de atac sau sancțiuni față de încălcările în cauză care au loc în statul membru care deține jurisdicția asupra emițătorului respectiv.

- (4) În cazul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere, statele membre pot adopta măsuri derogatorii de la alineatul (1) în cazul unui anumit serviciu, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:
- (a) măsurile sunt:
- (i) necesare, dintr-unul din motivele următoare:
- ordine publică, în special prevenirea, investigarea, depistarea și urmărirea infracțiunilor, inclusiv protecția minorilor și lupta împotriva incitării la ură pe motiv de rasă, sex, religie sau naționalitate și împotriva încălcării demnității umane privind persoane fizice;
 - protecția sănătății publice;
 - securitatea publică, inclusiv protecția securității și apărării naționale;
 - protecția consumatorilor, inclusiv a investitorilor;

- (ii) luate împotriva unui serviciu mass-media audiovizual la cerere care aduce atingere obiectivelor menționate la punctul (i) sau care prezintă risc serios și grav de prejudiciere a acestor obiective;
 - (iii) proporționale cu aceste obiective;
- (b) înainte de a lua măsurile respective și fără a aduce atingere procedurilor judiciare, inclusiv procedurilor preliminare și actelor desfășurate în cadrul anchetei penale, statul membru:
- (i) a cerut statului membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii să ia măsuri, și acesta nu a luat măsuri sau măsurile luate au fost inadecvate;
 - (ii) a notificat Comisiei și statului membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii intenția de a lua astfel de măsuri.

- (5) Statele membre pot deroga, în cazuri de urgență, de la condițiile prevăzute la alineatul (4) litera (b). În acest caz, măsurile sunt notificate Comisiei și statului membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii în cel mai scurt timp posibil, indicând motivul pentru care statul membru consideră că există o urgență.
- (6) Fără a aduce atingere posibilității statului membru de a lua măsurile menționate la alineatele (4) și (5), Comisia examinează compatibilitatea măsurilor notificate cu legislația Uniunii, în cel mai scurt timp posibil. În cazul în care se ajunge la concluzia că măsurile sunt incompatibile cu legislația Uniunii, Comisia solicită statului membru în cauză să se abțină de la luarea măsurilor preconizate sau să înceteze de urgență aplicarea măsurilor în cauză.

Articolul 4

- (1) Statele membre își păstrează libertatea de a solicita furnizorilor de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor să respecte norme mai detaliate sau mai stricte în domeniile coordonate de prezenta directivă, cu condiția ca normele respective să fie conforme cu legislația Uniunii.

(2) În cazurile în care un stat membru:

- (a) și-a exercitat libertatea prevăzută la alineatul (1) pentru adoptarea unor norme mai detaliate sau mai stricte de interes public general; și
- (b) estimează că o stație de emisie aflată sub jurisdicția unui alt stat membru difuzează programe de televiziune care sunt adresate în întregime sau în majoritate teritoriului său,

statul membru în cauză poate contacta statul membru competent în vederea adoptării unei soluții satisfăcătoare pentru ambele părți față de orice probleme ridicate. La primirea unei cereri motivate din partea statului membru în cauză, statul membru de jurisdicție solicită stației de emisie să se conformeze normelor respective de interes public general. Statul membru de jurisdicție informează statul membru în cauză asupra rezultatelor obținute în urma cererii respective în termen de două luni. Orice stat membru poate invita comitetul de contact instituit la articolul 29 să examineze cazul.

- (3) Statul membru în cauză poate adopta măsurile corespunzătoare față de stația de emisie când estimează că:
- (a) rezultatele obținute prin aplicarea alineatului (2) nu sunt satisfăcătoare; și
 - (b) stația de emisie respectivă s-a stabilit în statul membru competent pentru a eluda normele mai stricte, în domeniile coordonate prin prezenta directivă, care i s-ar aplica în cazul în care s-ar fi stabilit pe teritoriul statului membru în cauză.

Măsurile respective trebuie să fie necesare din punct de vedere obiectiv, aplicate nediscriminatoriu și proporționale cu obiectivele pe care le urmăresc.

- (4) Statele membre pot adopta măsuri în conformitate cu alineatul (3) numai în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:
- (a) au comunicat Comisiei și statului membru în care este stabilită stația de emisie intenția de a lua măsurile respective, cu motivarea propriei evaluări; și
 - (b) Comisia a decis că măsurile sunt compatibile cu legislația Uniunii, în special că evaluările efectuate de statul membru care ia aceste măsuri prevăzute la alineatele (2) și (3) sunt corect fundamentate.
- (5) Comisia decide în termen de trei luni de la data notificării prevăzute la alineatul (4) litera (a). În cazul în care Comisia decide că măsurile sunt incompatibile cu legislația Uniunii, statul membru în cauză se abține de la luarea măsurilor propuse.

- (6) Statele membre garantează, prin mijloace adecvate, în limitele cadrului lor juridic, respectarea efectivă a dispozițiilor prezentei directive de către furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor.
- (7) Statele membre încurajează strategiile de coreglementare și/sau autoreglementare la nivel național în domeniile coordonate de prezenta directivă în măsura în care sistemul lor juridic le permite. Strategiile respective trebuie să poată fi acceptate în majoritate de principalii factori interesați din statele membre în cauză și să prevadă modalități reale de executare.
- (8) În absența unor dispoziții contrare în prezenta directivă, se aplică Directiva 2000/31/CE. În caz de conflict între o dispoziție a Directivei 2000/31/CE și o dispoziție a prezentei directive, au prioritate dispozițiile prezentei directive, în absența unor dispoziții contrare în prezenta directivă.

CAPITOLUL III

Dispoziții aplicabile tuturor serviciilor mass-media audiovizuale

Articolul 5

Statele membre se asigură că furnizorii de servicii mass-media audiovizuale aflați sub jurisdicția lor fac posibil accesul simplu, direct și permanent al destinatarilor unui serviciu cel puțin la următoarele informații:

- (a) denumirea furnizorului de servicii mass-media;
- (b) adresa geografică la care este stabilit furnizorul de servicii;
- (c) coordonatele furnizorului de servicii mass-media, inclusiv adresa de poștă electronică sau a site-ului la care acesta poate fi contactat rapid, în mod direct și efectiv;
- (d) dacă este cazul, organismele de reglementare sau de supraveghere competente.

Articolul 6

Statele membre garantează prin mijloace corespunzătoare că serviciile mass-media audiovizuale prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor nu conțin incitări la ură pe criterii de rasă, sex, religie sau naționalitate.

Articolul 7

Statele membre încurajează furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor să asigure punerea treptată a serviciilor furnizate la dispoziția persoanelor cu deficiențe de văz sau de auz.

Articolul 8

Statele membre se asigură că furnizorii de servicii mass-media audiovizuale aflați sub jurisdicția lor nu transmit opere cinematografice în afara perioadelor convenite cu titularii de drepturi.

Articolul 9

- (1) Statele membre garantează că comunicațiile comerciale audiovizuale prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor îndeplinesc următoarele cerințe:
- (a) comunicațiile comerciale audiovizuale pot fi ușor recunoscute ca atare.
Comunicațiile audiovizuale cu conținut comercial mascat sunt interzise;
 - (b) comunicațiile comerciale audiovizuale nu fac uz de tehnici subliminale;
 - (c) comunicațiile comerciale audiovizuale:
 - (i) nu aduc atingere respectului demnității umane;
 - (ii) nu includ și nu promovează orice discriminare bazată pe sex, origine rasială sau etnică, naționalitate, religie sau credință, handicap sau orientare sexuală;
 - (iii) nu încurajează comportamente care dăunează sănătății și siguranței;
 - (iv) nu încurajează comportamente care dăunează în mod flagrant protecției mediului;

- (d) sunt interzise toate comunicațiile audiovizuale destinate comercializării țigărilor și a altor produse pe bază de tutun;
- (e) comunicațiile audiovizuale destinate comercializării de băuturi alcoolice nu vizează în mod special minorii și nu încurajează consumul excesiv al băuturilor respective;
- (f) sunt interzise comunicațiile audiovizuale destinate comercializării produselor medicamentoase și tratamentelor disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statul membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media;
- (g) comunicațiile comerciale audiovizuale nu afectează negativ minorii din punct de vedere fizic sau moral. Prin urmare, acestea nu incită în mod direct minorii să cumpere un produs sau să angajeze un serviciu abuzând de lipsa de experiență sau credulitatea acestora, nu îi încurajează în mod direct să își convingă părinții sau alte persoane să cumpere bunurile sau serviciile cărora li se face publicitate, nu exploatează încrederea specială pe care minorii o au în propriii părinți, profesori sau alte persoane și de care fac dovadă minorii în mod nejustificat în situații periculoase.

- (2) Statele membre și Comisia încurajează furnizorii de servicii mass-media să dezvolte coduri de conduită privind comunicațiile comerciale audiovizuale inadecvate care însoțesc programele pentru copii sau sunt incluse în acestea, privind mâncăruri și băuturi conținând substanțe nutritive și substanțe cu efect nutrițional sau fiziologic, cum ar fi, în special, cele cu un conținut bogat în grăsimi, acizi grași, sare/sodiu și zaharuri, care nu se recomandă a fi prezente într-o proporție considerabilă în dieta globală.

Articolul 10

- (1) Serviciile sau programele mass-media audiovizuale care sunt sponsorizate trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:
- (a) conținutul, în cazul transmisiilor de televiziune, intervalul orar afectat acestora nu pot fi în nicio situație influențate într-un mod care să afecteze responsabilitatea și independența editorială a furnizorului de servicii mass-media;
 - (b) acestea nu încurajează în mod direct cumpărarea de produse sau angajarea de servicii, mai ales prin mențiuni exprese cu caracter promoțional la produsele sau serviciile respective;

- (c) telespectatorii sunt informați clar cu privire la existența unui acord de sponsorizare. Programele sponsorizate trebuie să fie identificate cu precizie prin specificarea numelui, a siglei și/sau a oricărui alt simbol corespunzător sponsorului, cum ar fi mențiuni asupra produsului (produselor) sau serviciului (serviciilor) acestuia sau un semn distinctiv, prezentate în mod adecvat pentru astfel de programe, la începutul, în cuprinsul și/sau la sfârșitul acestora.
- (2) Serviciile sau programele mass-media audiovizuale nu sunt sponsorizate de întreprinderi al căror obiect de activitate principal îl constituie fabricarea sau vânzarea de țigări și alte produse pe bază de tutun.
- (3) Sponsorizarea serviciilor sau a programelor mass-media audiovizuale de către întreprinderi ale căror activități cuprind fabricarea sau vânzarea de produse medicamentose și tratamente medicale poate promova numele și imaginea întreprinderii, dar nu poate promova anumite produse medicamentose sau tratamente medicale care sunt disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statul membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media.
- (4) Nu pot fi sponsorizate programele de știri și de actualități. Statele membre pot opta pentru interzicerea prezentării unei sigle de sponsorizare în timpul programelor pentru copii, în timpul documentarelor și al emisiunilor religioase.

Articolul 11

- (1) Alineatele (2), (3) și (4) se aplică numai programelor produse ulterior datei de 19 decembrie 2009.
- (2) Poziționarea de produse este interzisă.
- (3) Prin derogare de la alineatul (2), poziționarea de produse este permisă în următoarele cazuri, cu excepția cazului în care statul membru decide altfel:
 - (a) în operele cinematografice, filmele și seriile realizate pentru prezentarea în cadrul unor servicii mass-media audiovizuale, programele de sport și de divertisment;
 - (b) în cazul în care nu se efectuează o plată, ci doar se furnizează anumite bunuri sau servicii cu titlu gratuit, cum ar fi producția de elemente de recuzită sau premii, în vederea includerii acestora în program.

Derogarea prevăzută la litera (a) nu se aplică în cazul programelor pentru copii.

Programele în care este cuprinsă o poziționare de produs trebuie să îndeplinească cel puțin următoarele cerințe:

- (a) conținutul, în cazul transmisiilor de televiziune, intervalul orar afectat acestora nu este în nicio situație influențat într-un mod care să afecteze responsabilitatea și independența editorială a furnizorului de servicii mass-media;
- (b) acestea nu încurajează în mod direct cumpărarea sau închirierea de produse sau servicii, mai ales prin mențiuni exprese cu caracter promoțional la produsele sau serviciile respective;
- (c) nu scoate în mod exagerat în evidență produsul în cauză;

- (d) telespectatorii sunt informați clar asupra existenței unei poziționări de produs. Programele în care sunt cuprinse poziționări de produse sunt identificate în mod corespunzător la început și la sfârșit, precum și la reluarea programului după o pauză publicitară, pentru evitarea oricărei confuzii din partea telespectatorului.

Prin excepție, statele membre pot opta pentru derogarea de la cerințele prevăzute la litera (d) cu condiția ca programul în cauză să nu fi fost nici produs, nici comandat de către furnizorul de servicii mass-media sau de o societate afiliată furnizorului de servicii mass-media.

- (4) În orice caz, programele nu trebuie să cuprindă poziționări ale următoarelor produse:
- (a) produse pe bază de tutun sau țigări sau pentru întreprinderi al căror obiect de activitate principal îl constituie fabricarea sau vânzarea de țigări și alte produse pe bază de tutun;
 - (b) anumite produse medicamentoase sau tratamente medicale care sunt disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statul membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media.

CAPITOLUL IV

Dispoziții aplicabile exclusiv serviciilor mass-media audiovizuale la cerere

Articolul 12

Statele membre adoptă măsurile corespunzătoare pentru a garanta că serviciile mass-media audiovizuale la cerere prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor care ar putea afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor sunt puse la dispoziție numai de asemenea manieră, încât să se asigure că minorii nu pot vedea sau auzi, în mod normal, serviciile mass-media audiovizuale la cerere respective.

Articolul 13

- (1) Statele membre garantează promovarea de către serviciile mass-media audiovizuale la cerere prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor, dacă este posibil și cu mijloace corespunzătoare, a producției de opere europene și a accesului la acestea. O astfel de promovare ar putea consta, printre altele, în contribuția financiară a acestor servicii la producția și achiziționarea de drepturi asupra operelor europene sau în procentul și/sau ponderea deținute de operele europene în cadrul catalogului de programe oferite de serviciile mass-media audiovizuale la cerere respective.
- (2) Statul membru raportează Comisiei, până la 19 decembrie 2011 și, ulterior, la fiecare patru ani, cu privire la punerea în aplicare a alineatului (1).
- (3) Pe baza informațiilor furnizate de către statele membre, precum și a unui studiu independent, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului rapoarte asupra punerii în aplicare a alineatului (1), având în vedere evoluția pieței și a tehnologiilor, precum și obiectivul diversității culturale.

CAPITOLUL V

Dispoziții privind drepturile de exclusivitate și reportajele scurte de știri în cadrul transmisiilor de televiziune

Articolul 14

- (1) Fiecare stat membru poate lua măsuri în conformitate cu legislația Uniunii pentru a garanta faptul că stațiile de emisie aflate sub jurisdicția sa nu dețin exclusivitatea asupra transmisiei unor evenimente considerate de statul membru respectiv ca fiind de importanță majoră pentru societate, de asemenea manieră încât să prejudicieze o parte substanțială a publicului statului membru de posibilitatea de a urmări astfel de evenimente fie în direct, fie înregistrate la televiziunea gratuită. În cazul în care ia asemenea măsuri, statul membru elaborează o listă de evenimente, naționale și internaționale, pe care le consideră ca fiind de importanță majoră pentru societate. Lista trebuie pregătită în timp util, într-un mod clar și transparent. În redactarea acesteia, statul membru determină dacă astfel de evenimente ar trebui puse la dispoziție prin transmisiile în direct parțiale sau în întregime sau, în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective legate de interesul public, dacă astfel de evenimente ar trebui puse la dispoziție prin transmisiile integrale sau parțiale înregistrate.

- (2) Statele membre notifică de îndată Comisiei orice măsuri luate sau care urmează să fie luate în temeiul alineatului (1). Într-un interval de trei luni de la notificare, Comisia verifică compatibilitatea măsurilor respective cu dreptul Uniunii și le comunică celorlalte state membre. Comisia solicită avizul comitetului de contact instituit în temeiul articolului 29. Comisia publică fără întârziere în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* măsurile luate și, cel puțin o dată pe an, o listă consolidată a tuturor măsurilor luate de statele membre.
- (3) Statele membre trebuie să garanteze, prin mijloace adecvate, în limitele cadrului juridic propriu, că stațiile de emisie aflate sub jurisdicția lor nu își exercită drepturile de exclusivitate achiziționate după 18 decembrie 2007 de asemenea manieră, încât să priveze un procent semnificativ al publicului dintr-un alt stat membru de posibilitatea de a urmări evenimente desemnate de către celălalt stat membru în conformitate cu dispozițiile alineatelor (1) și (2) prin intermediul unor transmisii la televiziunea gratuită, în direct, parțial sau integral, sau, în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective de interes public, prin transmisii înregistrate, integral sau parțial, după cum a fost stabilit de către acel alt stat membru în conformitate cu alineatul (1).

Articolul 15

- (1) Statele membre asigură accesul oricărui emițător stabilit în spațiul Uniunii, în condiții corecte, rezonabile și nediscriminatorii, la evenimente de mare interes pentru public transmise în exclusivitate de către un emițător aflat sub jurisdicția lor, în scopul realizării de reportaje scurte de știri.
- (2) Dacă o altă stație de emisie stabilită în același stat membru ca și stația de emisie care solicită acces a achiziționat drepturi de exclusivitate asupra evenimentului în cauză de mare interes pentru public, accesul se solicită stației respective de emisie.
- (3) Statele membre iau măsuri pentru garantarea unui astfel de acces prin asigurarea liberei alegeri pentru stațiile de emisie a unor scurte extrase din semnalul stației de emisie care efectuează transmisia, cu identificarea cel puțin a sursei, cu excepția cazului în care acest lucru este imposibil din motive practice.
- (4) Ca alternativă la alineatul (3), statele membre pot stabili un sistem echivalent care să asigure accesul în condiții corecte, rezonabile și nediscriminatorii prin alte mijloace.

- (5) Extrasele scurte respective sunt folosite numai în programele de știri generale și pot fi folosite în cadrul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere doar în cazul în care același program este oferit sub formă de înregistrare de către același furnizor de servicii mass-media.
- (6) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(5), statele membre asigură definirea, în conformitate cu sistemele și practicile juridice proprii, a modalităților și condițiilor privind furnizarea extraselor scurte respective, în special în legătură cu oricare acorduri de compensare, a lungimii maxime a extraselor scurte și a limitelor de timp pentru transmisia acestora. În cazul în care se prevăd compensări, acestea nu depășesc costurile suplimentare generate direct de oferirea accesului.

CAPITOLUL VI

Promovarea distribuției și producției de programe de televiziune

Articolul 16

- (1) În cazul în care acest lucru este posibil și folosind mijloace adecvate, statele membre garantează faptul că stațiile de emisie rezervă operelor europene o proporție majoritară din timpul lor de emisie, din care se scade timpul alocat știrilor, evenimentelor sportive, jocurilor, publicității serviciilor teletext și teleshopping-ului . Această proporție, având în vedere responsabilitățile de ordin informațional, educațional, cultural și de divertisment ale stației de emisie către publicul său, ar trebui atinsă progresiv, pe baza unor criterii adecvate.
- (2) În cazul în care proporția stabilită la alineatul (1) nu poate fi atinsă, aceasta nu trebuie să fie sub media valabilă pentru statul membru respectiv în anul 1988.

Cu toate acestea, în cazul Greciei și al Portugaliei, anul 1988 se înlocuiește cu anul 1990.

- (3) Statele membre raportează Comisiei, la fiecare 2 ani, începând din data 3 octombrie 1991, cu privire la aplicarea prezentului articol și a articolului 17.

Raportul cuprinde în special o situație statistică privind atingerea proporției menționate la prezentul articol și la articolul 17, pentru fiecare dintre programele de televiziune care intră în jurisdicția statului membru respectiv, precum și motivele, pentru fiecare caz în parte, de neatingere a acestei proporții precum și măsurile adoptate sau preconizate pentru realizarea ei.

Comisia informează celelalte state membre și Parlamentul European cu privire la conținutul acestor rapoarte, care sunt însoțite, acolo unde este cazul, de un aviz. Comisia asigură aplicarea prezentului articol și a articolului 17 în conformitate cu prevederile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene. În formularea avizului său, Comisia poate lua în considerare cu precădere progresul înregistrat în comparație cu anii anteriori, ponderea premierelor în cadrul programelor difuzate, circumstanțele specifice noilor posturi de emisie și situația specială a țărilor cu o capacitate redusă de producție audiovizuală sau cu limbi de circulație restrânsă.

Articolul 17

În cazul în care acest lucru este posibil și folosind mijloace adecvate, statele membre garantează că stațiile de emisie rezervă cel puțin 10 % din timpul lor de emisie, din care se scade timpul alocat știrilor, evenimentelor sportive, jocurilor, publicității serviciilor teletext și teleshopping-ului sau, ca alternativă, la discreția fiecărui stat membru, cel puțin 10 % din bugetul lor de programe, pentru opere europene create de producători independenți de stațiile de emisie. Această proporție, având în vedere responsabilitățile de ordin informațional, educațional, cultural și de divertisment ale stației de emisie către publicul său, ar trebui atinsă progresiv, pe baza unor criterii adecvate. Aceasta trebuie obținută prin alocarea unei proporții adecvate operelor noi, respectiv a operelor transmise într-un interval de 5 ani după producție.

Articolul 18

Prezentul capitol nu se aplică emisiunilor de televiziune adresate unei audiențe locale și care nu fac parte dintr-o rețea națională.

CAPITOLUL VII

Publicitatea televizată și teleshopping

Articolul 19

- (1) Publicitatea televizată și emisiunile de teleshopping trebuie să fie imediat identificabile ca atare și separate de conținutul editorial. Fără a aduce atingere utilizării de noi tehnici publicitare, se păstrează o separare prin mijloace optice și/sau acustice, și/sau spațiale între publicitatea televizată și teleshopping și, respectiv, celelalte părți ale programelor.
- (2) Constituie o excepție spoturile publicitare și de teleshopping izolate, altele decât în cadrul transmisiilor sportive.

Articolul 20

- (1) Statele membre garantează că, în cazul în care publicitatea televizată și teleshopping-ul sunt inserate în cursul programelor, nu este afectată integritatea programelor, luând în considerare pauzele naturale din cadrul programelor, durata și natura acestora, și nu sunt afectate drepturile titularilor de drepturi.
- (2) Transmisia filmelor realizate pentru televiziune (cu excepția comediilor de situație, a serialelor și a documentarelor), a operelor cinematografice și a programelor de știri poate fi întreruptă de publicitate televizată și/sau de teleshopping o singură dată la interval de cel puțin 30 de minute. Transmisia programelor pentru copii poate fi întreruptă de publicitate televizată și/sau de teleshopping o singură dată la interval de cel puțin 30 de minute, cu condiția ca durata prevăzută a programului să depășească 30 de minute. Nu este permisă inserarea de publicitate televizată sau de teleshopping în timpul serviciilor religioase.

Articolul 21

Se interzice teleshopping-ul pentru produsele medicamentoase care intră sub incidența autorizației de marketing în sensul Directivei 2001/83/CE, precum și teleshopping-ul tratamentelor medicale.

Articolul 22

Publicitatea prin televiziune și teleshopping-ul pentru băuturi alcoolice trebuie să respecte următoarele criterii:

- (a) să nu vizeze cu precădere minorii și mai ales să nu prezinte minori consumând astfel de băuturi;
- (b) să nu stabilească o corelație între consumul de alcool și performanța fizică mărită sau ușurința în conducerea mașinii;
- (c) să nu creeze impresia că consumul de alcool favorizează succesul social și sexual;

- (d) să nu pretindă că alcoolul posedă calități terapeutice sau că este un stimulent, un sedativ sau un mijloc de rezolvare a conflictelor personale;
- (e) să nu încurajeze consumul nemăsurat de alcool și să nu prezinte abținerea sau moderația într-o lumină negativă;
- (f) să nu scoată în evidență conținutul ridicat de alcool drept atribut pozitiv al băuturilor.

Articolul 23

- (1) Proporția de spoturi publicitare televizate și spoturi de teleshopping dintr-un interval de o oră nu poate depăși 20 %.
- (2) Alineatul (1) nu se aplică în cazul anunțurilor difuzate de către emițător în legătură cu propriile sale programe și cu produsele auxiliare derivate direct din acestea, al anunțurilor de sponsorizare și al poziționărilor de produse.

Articolul 24

Ferestrele de difuzare consacrate emisiunilor de teleshopping trebuie să fie clar identificate ca atare prin mijloace optice și acustice și trebuie să aibă o durată minimă neîntreruptă de cincisprezece minute.

Articolul 25

Prezenta directivă se aplică, *mutatis mutandis*, în cazul posturilor de televiziune dedicate exclusiv publicității și emisiunilor de teleshopping, precum și posturilor de televiziune dedicate exclusiv autopromovării.

Cu toate acestea, capitolul VI, precum și articolele 20 și 23 nu se aplică în cazul acestor canale.

Articolul 26

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 4, statele membre pot stabili, ținând cont în mod corespunzător de dreptul Uniunii, alte condiții decât cele prevăzute la articolul 20 alineatul (2) și articolul 23 cu privire la emisiunile de televiziune destinate exclusiv teritoriului național și care nu pot fi recepționate, direct sau indirect, de către publicul dintr-unul sau mai multe alte state membre.

CAPITOLUL VIII

Protecția minorilor în cadrul transmisiilor de televiziune

Articolul 27

- (1) Statele membre trebuie să ia măsuri adecvate pentru a garanta că emisiunile de televiziune difuzate de către posturile de televiziune aflate sub jurisdicția lor nu cuprind programe cu potențialul de a afecta în mod grav dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor, în special programe care cuprind pornografie sau violență nejustificată.
- (2) Măsurile stabilite la alineatul (1) se extind și asupra altor programe care prezintă probabilitatea de a afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor, cu excepția cazurilor în care prin programarea emisiunilor la anumite ore sau prin orice măsuri tehnice se asigură faptul că minorii din zona de transmisie, în situații normale, nu pot auzi sau vedea emisiunile respective.
- (3) Mai mult, în cazul în care astfel de programe sunt transmise într-o formă necodată, statele membre trebuie să asigure faptul că programele respective sunt precedate de un avertisment acustic sau identificate printr-un simbol vizual prezent pe toată durata acestora.

CAPITOLUL IX

Dreptul la replică în transmisiile de televiziune

Articolul 28

- (1) Fără a aduce atingere altor dispoziții de drept civil, administrativ sau penal adoptate de către statele membre, orice persoană fizică sau juridică, indiferent de naționalitate, ale cărei interese legitime, în special reputația și bunul renume, au fost lezate prin enunțarea unor fapte neadevărate într-un program de televiziune, trebuie să beneficieze de dreptul la replică sau de despăgubiri echivalente. Statele membre garantează faptul că exercitarea dreptului la replică sau la despăgubiri echivalente nu este împiedicată prin impunerea unor termene sau condiții nerezonabile. Replica trebuie transmisă într-un interval de timp rezonabil care să urmeze cererii argumentate de a face uz de dreptul la replică, la o oră și într-o manieră adecvată în raport cu emisiunea la care se referă cererea.

- (2) Toate stațiile de emisie aflate sub jurisdicția unui stat membru trebuie să acorde dreptul la replică sau despăgubiri echivalente.
- (3) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a asigura dreptul la replică sau despăgubirile echivalente și determină procedura de urmat pentru exercitarea acestora. În special, asigură trecerea unui interval de timp suficient și faptul că procedurile implementate în favoarea dreptului la replică sau a despăgubirilor echivalente pot fi exercitate corect de orice persoană fizică sau juridică rezidentă sau stabilită în alte state membre.

- (4) Cererea de exercitare a dreptului la replică sau la despăgubiri echivalente poate fi respinsă dacă replica nu se justifică în conformitate cu condițiile stabilite la alineatul (1), în cazul în care aceasta ar implica un act susceptibil de a fi sancționat, ar angrena responsabilitatea juridică civilă a postului de emisie sau ar depăși standardele decenței publice.
- (5) O procedură pentru cazurile în care litigiile cu privire la exercitarea dreptului la replică sau despăgubirile echivalente pot fi aduse în atenția tribunalelor va fi stabilită.

CAPITOLUL X

Comitetul de contact

Articolul 29

- (1) Un comitet de contact este instituit sub auspiciile Comisiei. În componența acestuia intră reprezentanți ai autorităților competente din statele membre. Comitetul este prezidat de către un reprezentant al Comisiei și se reunește din proprie inițiativă sau la solicitarea delegației unui stat membru.
- (2) Sarcinile comitetului de contact sunt următoarele:
 - (a) să faciliteze punerea în aplicare eficientă a prezentei directive prin consultări periodice privind orice probleme practice apărute pe parcursul aplicării directivei, mai ales referitoare la articolul 2, precum și orice alte aspecte pe marginea cărora schimburile de opinii sunt considerate utile;
 - (b) să elaboreze, din proprie inițiativă sau la solicitarea Comisiei, avize privind modul în care statele membre aplică prezenta directivă;

- (c) să se constituie într-un forum pentru schimbul de opinii privind aspectele care trebuie prezentate în rapoartele care trebuie înaintate de către statele membre în temeiul articolului 16 alineatul (3) și metodologia acestora;
- (d) să dezbată rezultatele consultărilor periodice pe care Comisia le are cu reprezentanți ai organizațiilor de difuzare a programelor de televiziune, ai producătorilor, consumatorilor, realizatorilor, furnizorilor de servicii și sindicatelor, precum și ai comunității de creație;
- (e) să faciliteze schimbul de informații între statele membre și Comisie privind situația și evoluția activității de reglementare a serviciilor mass-media audiovizuale, având în vedere politica Uniunii în domeniul audiovizualului, precum și evoluțiile relevante din domeniul tehnic;
- (f) să examineze orice evoluție survenită în cadrul sectorului, pe marginea căreia schimbul de opinii pare util.

CAPITOLUL XI

Cooperarea între autoritățile de reglementare ale statelor membre

Articolul 30

Statele membre adoptă măsurile adecvate pentru a-și furniza reciproc și a furniza Comisiei informațiile necesare pentru aplicarea prezentei directive, în special ale articolelor 2, 3 și 4, în special prin intermediul organismelor lor independente de reglementare competente.

CAPITOLUL XII

Dispoziții finale

Articolul 31

În domeniile pe care prezenta directivă nu le coordonează, nu sunt afectate drepturile și obligațiile statelor membre care decurg din convențiile existente privind telecomunicațiile sau difuziunea.

Articolul 32

Statele membre transmit Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 33

Până la 19 decembrie 2011 și, ulterior, la fiecare trei ani, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentei directive și, după caz, face propuneri suplimentare pentru a o adapta la evoluțiile din domeniul serviciilor mass-media audiovizuale, având în vedere în special evoluțiile tehnologice recente, competitivitatea în cadrul sectorului și nivelul de educație în domeniul mass-media în toate statele membre.

Raportul în cauză trebuie să conțină, de asemenea, o evaluare a aspectelor privind publicitatea televizată care însoțește programele pentru copii sau este inclusă în acestea și, în special, dacă normele cantitative și calitative cuprinse în prezenta directivă au asigurat nivelul necesar de protecție.

Articolul 34

Se abrogă Directiva 89/552/CEE astfel cum a fost modificată prin directivele menționate în anexa I partea A, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește termenele de transpunere în dreptul național a directivelor menționate în anexa I partea B.

Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

Articolul 35

Prezenta directivă intră în vigoare în cea de a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 36

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la

Pentru Parlamentul European
Președintele

Pentru Consiliu
Președintele

ANEXA I

Partea A

Directiva abrogată și lista modificărilor ulterioare

(menționate la articolul 34)

Directiva 89/552/CEE a Consiliului
(JO L 298, 17.10.1989, p. 23)

Directiva 97/36/CE Parlamentului European și a
Consiliului
(JO L 202, 30.7.1997, p. 60)

Directiva 2007/65/CE Parlamentului European și a numai articolul 1
Consiliului
(JO L 332, 18.12.2007, p. 27)

Partea B

Termene de transpunere în dreptul intern

(menționate la articolul 34)

Directiva	Termen de transpunere
89/552/CEE	3 octombrie 1991
97/36/CE	31 decembrie 1998
2007/65/CE	19 decembrie 2009

ANEXA II

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Directiva 89/552/CEE	Prezenta directivă
Articolul 1 cuvintele introductive	Articolul 1 alineatul (1) cuvintele introductive
Articolul 1 litera (a) cuvintele introductive	Articolul 1 alineatul (1) litera (a) cuvintele introductive
Articolul 1 litera (a) prima liniuță	Articolul 1 alineatul (1) litera (a) punctul (i)
Articolul 1 litera (a) a doua liniuță	Articolul 1 alineatul (1) litera (a) punctul (ii)
Articolul 1 literele (b)-(m)	Articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(m)
Articolul 1 litera (n) punctul (i) cuvintele introductive	Articolul 1 alineatul (1) litera (n) cuvintele introductive
Articolul 1 litera (n) punctul (i) prima liniuță	Articolul 1 alineatul (1) litera (n) punctul (i)
Articolul 1 litera (n) punctul (i) a doua liniuță	Articolul 1 alineatul (1) litera (n) punctul (ii)
Articolul 1 litera (n) punctul (i) a treia liniuță	Articolul 1 alineatul (1) litera (n) punctul (iii)
Articolul 1 litera (n) punctul (i) a patra liniuță	Articolul 1 alineatul (2)
Articolul 1 litera (n) punctul (ii) cuvintele introductive	Articolul 1 alineatul (3) cuvintele introductive
Articolul 1 litera (n) punctul (ii) prima liniuță	Articolul 1 alineatul (3) punctul (i)
Articolul 1 litera (n) punctul (ii) a doua liniuță	Articolul 1 alineatul (3) punctul (ii)

Directiva 89/552/CEE	Prezenta directivă
Articolul 1 litera (n) punctul (ii) a treia liniuță	Articolul 1 alineatul (3) punctul (iii)
Articolul 1 litera (n) punctul (iii)	Articolul 1 alineatul (4)
Articolul 2	Articolul 2
Articolul 2a alineatele (1), (2) și (3)	Articolul 3 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 2a alineatul (4) cuvintele introductive	Articolul 3 alineatul (4) cuvintele introductive
Articolul 2a alineatul (4) litera (a)	Articolul 3 alineatul (4) litera (a)
Articolul 2a alineatul (4) litera (b) cuvintele introductive	Articolul 3 alineatul (4) litera (b) cuvintele introductive
Articolul 2a alineatul (4) litera (b) prima liniuță	Articolul 3 alineatul (4) litera (b) punctul (i)
Articolul 2a alineatul (4) litera (b) a doua liniuță	Articolul 3 alineatul (4) litera (b) punctul (ii)
Articolul 2a alineatele 5 și 6	Articolul 3 alineatele (5) și (6)
Articolul 3	Articolul 4
Articolul 3a	Articolul 5
Articolul 3b	Articolul 6
Articolul 3c	Articolul 7
Articolul 3d	Articolul 8
Articolul 3e	Articolul 9

Directiva 89/552/CEE	Prezenta directivă
Articolul 3f	Articolul 10
Articolul 3g alineatul (1)	Articolul 11 alineatul (2)
Articolul 3g alineatul (2) primul paragraf, cuvintele introductive	Articolul 11 alineatul (3) primul paragraf, cuvintele introductive
Articolul 3g alineatul (2) primul paragraf, prima liniuță	Articolul 11 alineatul (3) primul paragraf litera (a)
Articolul 3g alineatul (2) primul paragraf, a doua liniuță	Articolul 11 alineatul (3) primul paragraf litera (b)
Articolul 3g alineatul (2) al doilea paragraf, al treilea paragraf și al patrulea paragraf	Articolul 11 alineatul (3) al doilea paragraf, al treilea paragraf și al patrulea paragraf
Articolul 3g alineatul (3)	Articolul 11 alineatul (4)
Articolul 3g alineatul (4)	Articolul 11 alineatul (1)
Articolul 3h	Articolul 12
Articolul 3i	Articolul 13
Articolul 3j	Articolul 14
Articolul 3k	Articolul 15
Articolul 4 alineatele (1), (2) și (3)	Articolul 16 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 4 alineatul (4)	-

Directiva 89/552/CEE	Prezenta directivă
Articolul 5	Articolul 17
Articolul 9	Articolul 18
Articolul 10	Articolul 19
Articolul 11	Articolul 20
Articolul 14	Articolul 21
Articolul 15	Articolul 22
Articolul 18	Articolul 23
Articolul 18a	Articolul 24
Articolul 19	Articolul 25
Articolul 20	Articolul 26
Articolul 22	Articolul 27
Articolul 23	Articolul 28
Articolul 23a	Articolul 29

Directiva 89/552/CEE	Prezenta directivă
Articolul 23b	Articolul 30
Articolul 24	Articolul 31
-	Articolul 32
Articolul 26	Articolul 33
-	Articolul 34
-	Articolul 35
Articolul 27	Articolul 36
-	Anexa I
-	Anexa II